

OG VET DET IKKE

 Takk, Broder Neville. Herren velsigne deg. Jeg kom inn i noe, gjorde jeg ikke? Jeg ønsker å takke Herren virkelig mye for å ha tatt hånd om sønnen til broder Capps. Det har seg slik at dette er den lille stunden der jeg kom tilbake til Indiana. Jeg vet at de ikke tar opp dette; jeg tror ikke de gjør det. Og jeg ser i alle fall ingen der inne, så de. . . Jeg kom tilbake for å gå på ekornjakt. Og så antar jeg at Charlie vil måtte holde ut med meg, ham og Nellie og de nede i Kentucky, nå i en dag eller to, for å jakte på ekorn. Så, jeg ville heller gå glipp av alt annet, en hvilken som helst annen fritidssysssel, mot å komme her på. . . rundt midten av August og gå på ekornjakt med Charlie og Banks og alle sammen. Det er liksom blitt en tradisjon for meg. Og derfor tok jeg Joe. . .

² Da vi var her sist gang, ble alle syke, forandringen fra det skikkelig varme klimaet ned til dette—til dette kjølige klimaet dere har her. Jeg vet at dere ikke synes dette er kjølig, men bare kom ut til Arizona en gang. Det var hundre og ni [cirka 43°C] i skyggen da jeg dro her forleden morgen; og så rundt midnatt, om natten, da den kjølige luften kom ned fra fjellene, var det fortsatt nitti-seks [cirka 35°C]. Hm-hm. Ser dere, det var ved midnatt da den kjølige luften kom ned. Og derfor er det. . . Det stedet er helt greit på vinterstid, men det er for skorpioner og firfisler om sommeren, ikke mennesker. Til og med alle dyrene drar opp i fjellene. De kan rett og slett ikke holde det ut.

³ Og jeg hadde vært ute og skutt inn den lille riflen min. Jeg. . . Av en eller annen grunn ønsker jeg bare å fortelle dere om den lille gutten til Capps. Og jeg sa. . . Og Joe, jeg må rett og slett gi ham riflen, for han kan skyte bedre enn meg. Vi hadde fått skutt den inn og jeg—jeg satte opp stifter på femti yard [46 m]. Og jeg sa til Joe. . . Joe sa: “Pappa, jeg tror jeg kan klare det.” Stakkars lille fyr hadde hatt en hodepine. Jeg hadde bedt for ham, en høy feber. Han dro ut til skytebanen sammen med meg og jeg. . .

⁴ En hvilken som helst to-over-ti som siktes i en 22-rifle, den krysser ildlinjen sin ved tjue-fem yard [23 m]; er inne igjen ved femti, i alle fall hvis det er to-over-ti. Så da. . . Og jeg hadde skutt den inn på tjue-fem yard. Og så hadde jeg to stifter til og jeg satte dem opp og tror du ikke at Joe traff begge stiftene! Jeg hadde ikke flere stifter, derfor satte jeg opp en liten bit av en gammel leirdue som hadde blitt knust der, det som leirdue-skyttere skyter på, bare rundt en kvart tomme [6 mm] på tvers, og tok den ut på femti yard [46 m] og han kuttet den i to. Og kikkertsiktet var innstilt for øyene mine, bare noen få

år eldre enn han var. Derfor sa han: “Vet du hva? Jeg må stikke innom og fortelle Billy at han bør holde seg unna meg heretter.” Skjønner? [Broder Branham og forsamlingen ler—Red.]

5 Så, så sa jeg: “Vel, hør her,” sa, “la oss dra ned og vise broder Norman det.”

6 Jeg sa: “Joe, i konkurranser rundt om i verden bryr jeg meg ikke om hvem det kunne være, ingen...” Nå, stiftene var ikke truffet skrått, de var truffet rett igjennom. Og den biten var ikke over en kvart tomme og en sekstendel tykk og en kvart tomme høy, antar jeg, han kuttet den i to, på femti yard. Jeg sa: “Det er ingen i verden som kunne ha skutt et bedre skudd. De kunne, mestere, kunne ha gjort det samme, men du kunne ikke ha skutt tre bedre skudd enn dem.” Stiftene, ikke bøyd, bare et rett hull gjennom papiret der stiften gikk gjennom. Og jeg sa: “Ingen kunne ha skutt et—et bedre skudd.” Ja vel. Jeg tror hodepinen hans forsvant på et blunk.

7 Og jeg sa: “Vel, la oss gå og vise dette til broder Norman,” som arbeider for *Field And Stream*, Broder Tony Stromeis sportsbutikk.

8 Han sa: “La oss gå innom Billy og dem først.” Han sa: “Jeg—jeg ønsker bare å fortelle Bubby noe.” Skjønner? Og ærlig talt, så har aldri broren hans gjort det så bra. Derfor sa han: “Vi går innom der først.”

9 Og akkurat da jeg kom inn gjennom døren, var Billy fortsatt i pyjamasen sin. Og han sa... Vi gikk ned tidlig fordi det blir så varmt. Og han sa... Telefonen ringte. Og jeg sa... Han kikket på meg liksom på den måten. Jeg sa: “Kanskje et sykebesøk.” Og det var broder Capps vedrørende sønnen hans, var på operasjonsstuen da med bukhinnebetennelse og det var nært forestående. Og nå nettopp fortalte han meg at sønnen hans kommer seg med rekordfart.

10 Så, ser dere hvordan Gud bare utvirket det, selv ved stemmen til den lille gutten, Joe? Istedenfor å gå ned til Broder Norman og dem, ville ikke ha vært der og kommet opp. Og broder Capps og jeg forente oss i bønn. Jeg sier ikke at det var våre bønner som gjorde det, men det betydde noe for ham at vi tok kontakt på den måten. Og ærlig talt, det er det... Når du må—må du ha tro på det du gjør. Skjønner? Og, det, hans tro til å ringe og Billy var...

11 De la på penger. Han sa: “Dette må være en virkelig lang avstand,” sa, “han la på nesten fem dollar i småpenger på en tre... for en tre minutters samtale.” Og jeg trodde den kom fra New York eller ute fra en av øyene eller noe. Men han tok en personlig telefonsamtale for å få tak i Billy istedenfor Loyce, ser dere og det var det som kostet ham å gjøre det.

¹² Og nå kvikner sønnen hans til. Broder Capps sa at legen hadde gitt ham veldig lite håp om at han i det hele tatt ville klare seg gjennom det, ser dere, fra operasjonen. Og vi er takknemlige til Gud denne morgenen for dette, veldig glade for det.

¹³ Nå, vi kom inn nærmere daggry denne morgenen og jeg fikk rundt tre timers søvn og—og jeg er ganske trøtt. Men da møtet. . . ble på tide å dra på møte, vel, så kom jeg ned.

¹⁴ Og om Herren vil, må jeg nå dra ned til Kentucky, som jeg sa. Videre har jeg lovet å tale én søndag mens jeg var her og jeg må få det til førstkommende søndag fordi neste der igjen vil jeg være. . . må jeg reise tilbake. Fordi jeg reiser bort igjen, inn i Canada. Derfor bør jeg—jeg få det til neste søndag og neste søndag formiddag.

¹⁵ Og broder Neville sa: “Hvorfor går du ikke bare ut og gir folket en hilsen og snakker til dem bare en liten stund?”

¹⁶ Jeg sa: “Broder Neville, jeg har nesten ikke fått åpnet Bibelen min i det hele tatt.” Jeg sa: “Jeg. . .”

¹⁷ Han sa: “Vel, gå ut og si noe til dem.” Og, søster Neville, jeg—jeg—jeg skjønner ikke hvordan du gjør det. Han er en veldig overbevisende kar. Men siden. . .

¹⁸ Jeg får ikke sjansen til å si dette når stedet er helt overfylt og fullsatt og alt, men jeg er veldig takknemlig til Gud for en pastor som broder Orman Neville. Trofast, like så trofast som han kan få blitt overfor Saken og hører ham aldri klage. Jeg satt bak der. . . jeg fikk en god halvtimes prat med ham mens jeg gledet meg over broder Mann, og jeg skal fortelle ham mer om det når vi kommer til Colorado dette året. Så da vi gledet oss over budskapet hans og jeg fikk en god prat med broder Neville. Jeg sa: “Jeg får ikke engang fortalt folket noe om vår fine pastor.” Jeg sa: “Behandler folket deg riktig?”

Sa: “Det kunne ikke bli bedre.”

Og jeg sa: “Vel, det er jeg glad for å høre.”

¹⁹ Når en pastor er tilfreds og folket er tilfreds, så skaper det en virkelig god menighet og da er Gud tilfreds. Og jeg synes, det å se dem tilfredse sammen, spesielt i denne tiden med Budskapet som vi bringer frem, så synes jeg det viser kontinuiteten av Budskapet med folket og med Gud. Skjønner?

²⁰ Og jeg er veldig takknemlig for broder Orman Neville og hans fine kone og familie. Og jeg ber om at Gud må bevare dem trofaste mot Ham og Saken. Og om det behager Ham, må vi stå her i dette tabernaklet når Herren Jesus kommer etter oss, ser dere, for å ta oss med i Bortrykkelsen. Vi håper vi begge blir så gamle, broder Neville, at den ene vil ha armen rundt den andre og at vi står der med stokkene våre og fremdeles forsøker å holde stand. Skjønner? “Da vil vi bli forvandlet i ett nu, i et øyeblikk.”

Og disse gamle kjødets kapper vil falle,
 Og reise seg og gripe den evige pris,
 Og rope mens de går gjennom luften,
 "Farvel, farvel," skjønne bønnestund.

Da har vi reist hjem.

²¹ Hørte om broder Coomers helbredelse fra Herren og er så takknemlig for det. Så mange ting. Derfor er jeg takknemlig for å være her denne formiddagen. Og jeg tenkte, istedenfor å . . .

²² Jeg kommer alltid hit med en bestemt tekst og taler. Jeg tenkte jeg bare—bare ville komme ut denne formiddagen. Og jeg sa: "Broder Neville, jeg skal holde øye med klokken uten vanskeligheter og sannsynligvis slippe ut folket i tide, og bare snakke til dere fra mitt hjerte en liten stund; bare ting bare, som vi bare har. . . Nei, de tar ikke dette opp eller noe, så vi har bare fellesskap mens det kun er menighetens folk her, ser dere, bare oss sammen."

Så la oss be.

²³ Kjære Jesus, vi er takknemlig til Deg for dette privilegiet som vi har til å samle oss sammen her. Og, åh, da jeg kikket på dette tabernaklet tidlig denne morgenen etter midnatt, da jeg kom forbi, tenkte jeg på hvordan Du har stått ved dets side.

²⁴ Og jeg tenker på den gamle dammen som var her og høyt ugress som stod opp, omtrent her denne talerstolen står. Som liten gutt stod jeg—jeg her. Herr Ingram sa vi kunne få tomten for bare litt penger og nedbetale noe; og ingen kausjon eller noe å tilby, men måtte bare forsøke. Hvordan det da hadde en full verdi på litt over to tusen dollar; med tjue år til å betale det ned.

²⁵ Og nå, Herre, se på det nå! Og mens det var i sin spede begynnelse, da det fortsatt lå nede i et hull her og vann rant inn i det; hvordan Du lovet oss ved Ordet: "Jeg, Herren, har plantet det, Jeg vil vanne det dag og natt for at ingen skal plukke det ut av Mine hender."

²⁶ På samme tid, sa folket: "Innen seks måneder, vil det bli gjort om til en garasje."

²⁷ Men praktisk talt har tusenvis av sjeler funnet Kristus her ved alteret. Og tabernaklet og dåpskapellet har stadig. . . Folk har blitt døpt i Herren Jesu Navn og påkalt Hans Navn, og fått rensset bort deres synder. Hundrevis av vanføre, plagede, blinde, halte, lamme, folk fulle av kreft har gått bort fra denne plattformen; kommet inn døende, menn og kvinner, gutter og jenter og gått ut for å leve et nytt liv, med nytt kjøtt på kroppene sine og gått igjen; og forlatt sine rullestoler, krykker og så videre. Å Gud, i disse tretti årene med tjeneste!

²⁸ Far, jeg husker den formiddagen da vi la hjørnesteinen. Og Du ga visjonen der borte og viste plassen helt overfylt av folk, et nydelig hjørne; jeg—jeg visste at det ikke kunne slå feil. Så jeg takker Deg for alle disse tingene.

29 Mange av dem har kjempet en god strid og fullendt løpet og bevart Troen; og ligger over der og venter og hviler nå fra sitt slit og deres gjerninger følger dem; venter på stunden da trompeten skal lyde og bryte frem igjen til nytt liv, et nytt legeme. Mange av dem er gamle og skjelvende, noen unge, middelaldrende og så videre. Men Ditt Navn være lovet for alle.

30 Nå står vi her igjen, fremfor de—de levende og de døde. Jeg ber om at Du må salve Dine Ord denne formiddagen. Jeg vet ikke om én ting å si, men jeg ber om at Du må tilveiebringe det, slik som Du alltid har gjort, Herre.

31 Velsign vår pastor, broder Neville, hans kone. Velsign tillitsmennene, diakonstyret, hvert eneste lem på legemet. Må vi leve sammen slik i dette livet, at vi vil få Evig Liv i det kommende liv.

32 Hjelp oss denne formiddagen å ta imot irectesettelse fra Ånden og Ordet, slik at vi kan forberede oss når vi går ut av dørene denne formiddagen, fast bestemt i vårt hjerte på å leve et bedre liv enn det vi har gjort før. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

33 Nå, jeg—jeg åpnet nettopp Bibelen her og det var tilfeldigvis for noen få minutter siden. Jeg er i Åpenbaringen 3, derfor vil jeg bare lese her om Budskapet til Laodikea Menighet.

34 Og jeg ønsker å bekjentgjøre også broder Neville fortalte meg det nettopp; at broder Parnell, som jeg tilfeldigvis så sitte der da jeg kikket nedover, han er i et—i et vekkelsesmøte, akkurat på denne siden av Memphis. På den—den... hvem som helst av dere vet hvor old Wimpy, den gamle hamburger-kiosken pleide å være, han har et—et telt som står der, og prøver å bringe inn kornbåndene og finne ut om det er noen fortapte der ute i det området som er blitt ordinert til liv, som han kan vinne gjennom sin tjeneste for Kristus. Og han stengte det på søndag, på grunn av møtene som er i tabernaklet og—og det er veldig lojalt av broderen. Og vi vil at dere skal vite at møtene vil være åpne neste mandag kveld, neste uke. Og jeg vet at dere alle er hjertelig invitert ut til å høre broder Parnell bringe sitt budskap om Kristi kjærlighet.

35 Og nå, la oss lese fra Åpenbaringen det 3. kapitlet, bare et stykke, for å kunne si at vi har lest Bibelen. Fordi, det jeg sier kan slå feil, men det Han sier kan ikke slå feil. Og jeg vet ikke hvor jeg skal starte fra, hva jeg skal gjøre, hvor jeg skal gå, men jeg leser bare Laodikea Menighetstid.

*... skriv til engelen for menigheten i... Laodikea:
Dette sier han som er Amen, det trofaste og sanne vitne og opphavet til Guds skaperverk:*

Jeg vet om gjerningene dine, ... du verken er kald eller varm. Om du ... var lik kald eller varm!

Derfor fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn.

Fordi du sier: Jeg er rik, har overflod og har ikke behov for noe; og ikke vet at du er elendig, . . . ynkelig, . . . fattig, blind, . . . naken.

Så råder jeg deg til å kjøpe gull av meg, gull rensset i ild, så du kan bli rik; . . . hvite klær, så du kan være påkledd, så din nakenhets skam ikke skal bli avslørt, og øyensalve til å salve øynene dine med, så du kan se.

Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg.

36 Dere vet, et sted der inne, idet jeg leste, jeg. . . hvis dere vil unnskyldte meg et øyeblikk, fant jeg—jeg et sted som lød godt for meg og jeg vet ikke akkurat hvor det var nå. Her er det.

. . . og ikke vet at du . . . elendig, . . . ynkelig, . . . fattig, . . . blind, . . . naken.

37 Åh, du store, her er det et slags bilde på nåtidens menighet! Nå, det er, jeg—jeg tror at den menighetstiden her, som vi snakker om. . . Riktignok gir jeg ut menighetstidene i bokform nå. Men siden det er Laodikea Menighetstid som vi er i, så la oss bare se på omstendighetene.

38 Jeg ønsker ikke å ta en tekst eller noe fordi vi skal ikke. . . bare snakke uformelt mens vi sørger for å snakke om hva enn Herren leder oss til å gjøre, men noe som vil hjelpe oss.

39 La oss tenke på Laodikea Menighetstid og dens tilstand i dag. Så langt jeg vet, ser jeg ikke noe som kan hindre Herren Jesu Komme på dette tidspunktet, utenom hvor rede Hans Menighet er. Jeg tror at én av profetiene. . .

40 I går kom vi opp med bil, vi kjørte med den i to dager fra Tucson, her, nesten to tusen miles, Billy og jeg. Og vi, nå, vi brøt ikke fartsgrensen. Vi kjørte riktig. Jeg satt der, hvis han kjørte og jeg—jeg rullet—rullet knyttnevene mine tilbake som et gevær med hanen bakover. Så jeg at han kjørte over, sa jeg: "Vent et øyeblikk, gutt."

Nå, vi har fått påbud om, "Gi keiseren det som keiserens er."

41 Da vi kom ned hit i går kveld, lå en liten jente slengt utover veien, omtrent tre år gammel; moren lå død borte i en grøft. En eller annen full gutt som kom fra R.O.T.C., atten år gammel, kjørte i hundre og tjue miles i timen, på venstre side av veien, drept. Og jeg tror han døde også. Da kan man forstå hva det er.

"Gi keiseren det som keiserens er."

42 Uskyldige folk som dør. En liten tre-år-gammel jente mistet livet sitt fordi en eller annen full soldat, ser dere, kjørte i hundre og tjue miles i timen, anslagsvis, på feil side av veien.

Kom opp over åsen og kjørte rett ned og drepte dem alle sammen. Jeg . . . Han døde også. Så der kan dere se, selv om den uskyldige parten gjorde . . .

⁴³ Nå, den gutten er skyldig i kaldblodig mord. Skjønner? Jeg mener at hvis en mann blir tatt på veien når han drikker, burde han få ti år på stedet for prematur . . . overlagt drap; en hvilken som helst mann, for han bare . . . en hvilken som helst mann.

⁴⁴ Vi, vi vil aldri få til noe bra med politikken. Den er råtten. Guds tanke om å ha en konge, en rettferdig konge, er riktig. Men politikken sprer seg bare utover, du kan kjøpe deg ut av hva som helst; svindle, lyve, stjele, alt annet. Slik som jeg sa for noe søndager siden: og se hvor dere er, ser dere, ikke noe annet enn en fusk og fanteri overalt. Men en rettferdig konge kan lage sine egne lover. Og en kan ha drept et menneske; og kjenner du en god politiker som er bra, så kommer du deg ut av det. Skjønner? Og derfor er det, det—det . . .

⁴⁵ Demokratiet er en god idé, men det fungerer ikke. Akkurat som kommunismen, alle ting felles; det høres fint ut, men det fungerer ikke. Nei. Det . . . Guds måte med å ha en konge slik David var, var riktig, når du har ett hode som er sentrert over. Slik som en leder av en flokk med gjess eller noe slikt, du kan ikke ha to eller tre av dem. Da roter du til alt sammen for dem og du ender opp med alle slags idéer.

⁴⁶ Så vi ser at omstendighetene i dag er klare for Herrens Komme.

⁴⁷ Men, siden broder Neville og jeg og disse andre brødrene prøver å gjete en flokk, har jeg noe i tankene nå som kommer, som vi kan snakke om.

⁴⁸ Det vil si, jeg fikk et brev her om dagen fra en fin dame. Jeg fikk det ikke; det kom via en annen person. Og hun gjør virkelig løs på meg eller prøvde på det. Sa: "Har du noen gang . . . Kan ikke dere Christian Business Men gjøre noe for å stoppe broder Branham?" Sa: "Fordi han har gitt ut dette heftet nå som heter *Laodikea Menighetstid* og gir ut mer." Og sa: "Han river rett og slett pinsevevn-læren i fillebiter." Sa: "Nå, han snakker om at det første beviset ikke er å tale i tunger." Og sa: "Videre er han imot kvinnelige predikanter." Og dette var en kvinnelig predikant. Og sønnene hennes er noen av de beste vennene jeg har i verden. Hun . . . De er blant de beste vennene jeg har. Og hun sa: "Nå . . ."

⁴⁹ Og denne mannen og kona, jeg spiste frokost med dem, de sa: "Broder Branham, se på dette. Kan du tro det?" og trakk ut et brev.

Jeg sa: "Vel søster, hun forstår ganske enkelt ikke."

⁵⁰ Guttene fortalte meg at moren deres var en kvinnelig predikant og at hun ikke var enig med Budskapet.

51 Og nå sier hun her, hun sa: “Nå, han sa: ‘Kvinner skal ikke bestemme over menn.’” Sa: “Hva med Føbe i Bibelen, Paulus medhjelper?”

52 Ja visst, hun var en som solgte handelsvarer. Og Paulus ba folket . . . Tror dere at Paulus ville sagt: “La kvinnene være stille i menighetene, tillot dem ikke å tale,” og så vende om og si: “Nå Føbe, min medhjelper i Evangeliet, hun skal forkynne noen få kvelder”? Vel, han ville motsi sitt eget ord. Skjønner?

53 Og sa videre, for å understreke poenget (jeg tror det var Ester som var en av dommerne i Bibelen.), sa: “En kvinne var en dommer i Bibelen. Hvis ikke det er å bestemme over menn!”

54 Og denne forretningsmannen som ble helbredet rett her i menigheten for ikke lenge siden, han sa . . . Nå, hans kone sa: “Broder Branham, det har alltid forvirret meg.”

Jeg sa: “Men søster, hvorfor har det forvirret deg?”

Sa: “Vel, her er en kvinnelig dommer.”

55 Jeg sa: “Det er politikk, ikke menigheten. Det har ingenting med menigheten å gjøre.”

56 Paulus sa: “La dem være under lydighet, som også loven sier.” Og loven kan ikke tillate en kvinne å være prest, kan ikke tillate det. Du har aldri sett en kvinnelig yppersteprest. Du har aldri sett en kvinnelig prest noe sted i Bibelen. Du har aldri sett en kvinnelig predikant i Bibelen. Helt sikkert.

57 Noen av dem var profetinner og så videre, Mirjam og andre. Og Ester. . . Én av dem var en dommer over Israel. Noen ganger var de dronninger over dem og så videre, konge og dronning. Ved kongens bortgang måtte dronningen ta hans plass, inntil de hadde valgt en ny konge og så videre.

58 I—I Tucson, Arizona har vi en kvinnelig dommer der i byen. Det er grunnen til at byen er så tilskitnet. Og vi har. . . En kvinne har ikke noe å gjøre i politikken. Hun har ikke noe å gjøre i. . . i noen lederstilling i menigheten.

59 Hennes plass er en manns dronning i hjemmet. Utenom det, har hun ingenting. Og vi vet at det er Sannheten. Du vil aldri finne. . . jeg vet det høres gammeldags ut, men jeg er ansvarlig.

60 Og jeg vet at etter at jeg har gått bort fra denne jorden, vil disse lydbåndene og heftene leve videre, og mange av dere unge vil oppdage i kommende tider at dette er nøyaktig Sannheten, fordi jeg taler det i Herrens Navn.

61 Nå, vi undrer oss hvordan en kvinne, som er en god kvinne, og hun har frembrakt på jorden ved sin trofaste ektemann, en god mann, noen av de fineste guttene som jeg noen gang har møtt, de er menn, som jeg noen gang har møtt. Og helt umiddelbart, med én gang de hørte Budskapet, var de overbevist på Det ett hundre prosent. Nå, det kunne bare skje ved forutbestemmelse, den eneste måten det kan skje på.

62 Nå, spørsmålet er her. Jeg tenkte på det, ser dere, hvorfor Herren ledet meg tilbake. "Og vet det, vet. . . Vet det ikke; du er naken, elendig, ynkelig, blind og vet det ikke."

63 Før jeg kommer til det punktet, kan jeg gi et sammendrag av hva jeg sa for noen dager siden her i et Budskap om, jeg tror det var, *Denne verdens gud*; forblindet folkets øyne slik at de definitivt tilber djevelen i religiøse møter. Fikk dere med dere det? Forstod alle sammen det? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

64 Og videre i det samme Budskapet, tok jeg frem emnet om at en kvinne som kler seg i umoralske klær, uanstendig, hun vil bli dømt foran Domstolen som en gate-prostituert. Det hørers veldig merkelig ut.

La meg gi dere et lite bilde.

65 Nå, her er en advokat i byen, en ung kar og han er en hyggelig mann. I politisk henseende kan jeg tenke meg at han er så anstendig som bare det, hans politikk. Og så er han sammen med ei jente som er veldig populær. De blir forelsket og gifter seg. De er med på alle selskapene og de store tingene og alle drikker sammen. Til slutt, hun. . . Han har et koselig hjem. Han bor i et koselig nabolag. Han er vel ansett blant folk. Men han. . . Begge to drikker. Hun kler seg i shorts, klipper håret sitt, bruker sminke, alt for å være sexy, vakker kvinne som viser seg frem. Vel, hun går aldri i kirken i det hele tatt, ingen av dem.

66 Så flytter det inn ved siden av dem, kommer en kvinne fra baptistkirken eller metodistkirken, hun og hennes ektemann. Nå, denne kvinnen. . .

67 La oss si metodist fordi metodistene går litt mer inn for hellighet enn baptistene; alle utenom de nytestamentlige baptistene, de tror på hellighet. Men, vanligvis går ikke baptistene inn for hellighet i det hele tatt, ser dere. De tror ikke på noe slikt. Så derfor, la oss nå si det var metodist fordi de tror på hellighet.

68 Og så flytter det inn en kvinnelig metodist ved siden av denne kvinnen, i samme gate. Hennes ektemann er en. . . La oss si at han er en revisor og eller ett eller annet yrke. Vel, denne kvinnelige metodisten ser over til den andre kvinnen.

69 Og når denne advokaten reiser ut av byen. . . Han heter John, la oss si at han heter John. Nå, ikke tenk på det nå. Jeg tar bare oppdiktete navn. Og navnet hans er John. Vel, hun var sammen med Ralph før. Og det er oppdiktete navn alt sammen, ser dere, bare så dere får tak i historien for å lage en illustrasjon.

70 Vel, før man vet ordet av det klemmer Ralph henne igjen på en fyllefest. Vel, hun blir i fyr og flamme igjen fordi hun er forelsket i Ralph igjen tror hun. Så etter en stund, begynner Ralph å treffe henne. Og hun klarer å lure John, gjøre det

bak ryggen hans. Og hun tror hun er ganske smart fordi hun kan løpe rundt med Ralph og være gift med John. Ser dere, kvinnen har ikke det minste begrep om anstendighet, og hun tenker ikke noe på det.

⁷¹ Men denne metodist-kvinnen er oppdratt i en annen leir. Hun går i det minste i kirken og hun synes at den kvinnen er fryktelig. Ja, hun sier til ektemannen sin når han kommer inn: "Jeg ser den mannen går inn der og treffer henne. Og når John er ute i en rettssak et eller annet sted, Filadelfia eller et eller annet sted, tar han henne med ut i sportsbilen sin, og de ligger ute på stranden. Jeg ser dem komme hjem; trekker ikke for gardinene engang noen ganger, kysser henne og elsker med henne, rett. . . Åh, er ikke det fryktelig?" sier hun til mannen sin. "Ja, hun er ikke noe annet enn en prostituert." Det er sant. Hun er verre enn en prostituert fordi hun er en gift kvinne. Skjønner? Og hun, denne kvinnen, denne metodist-kvinnen, synes det er forferdelig at hun aldri går i kirken.

⁷² Nå, denne metodist-kvinnen ville ikke gjort noe slikt. Nei, så visst ikke. Hun er en anstendig kvinne. Og for det andre ville hun aldri røre en dråpe whisky, fordi metodistkirken, nitti prosent av programmet deres er forbud mot whisky, imot whisky. Så, de har et avholdsprogram og menneskene i metodistkirken lever ikke noe høyere enn det kirken lærer.

⁷³ Men denne samme kvinnen, denne metodist-kvinnen, går ut en kveld med mannen sin, med shorts på seg på søndag etter søndagsskolen. Hun klipper håret sitt. Hun bruker leppestift og røyker til og med litt.

⁷⁴ Nå, i Guds Ord er begge to prostituerte, men *denne* her er "naken, elendig, ynkelig, blind og vet det ikke." Den ene er like så skyldig som den andre, for "En mann som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte."

⁷⁵ Og hvis denne kvinnen, nå, hun ville si: "Vent nå litt herr Branham. Du skal være klar over det at jeg er ingen prostituert." Min søster, kanskje hvis du hadde blitt ført fremfor en Bibel og lagt hendene dine på Den i Guds Nærvær og sverget en ed på at du har vært like så tro, tro mot din ektemann som du kunne være. Kroppen din tilhører ektemannen din, men sjelen din tilhører Gud. Det er en ond ånd som har salvet deg. Hvis det, hvis du ikke er det, så er du. . . kan jeg bevise at du er totalt sinnssyk.

⁷⁶ Hva hadde skjedd med bestemoren din dersom hun hadde gått ut på gaten med shorts på seg? De ville lagt henne inn på sinnssykehuset; hun hadde kommet ut uten kjolen sin på seg. Det er noe galt med sinnet hennes. Hvis det var slik da, så er det slik nå.

⁷⁷ Så det plasserer hele verden inn i galskap. Alt sammen er sinnssykt. Og det har krøpet inn så gradvis at folket ikke vet det.

⁷⁸ Nå, er hun en prostituert? Ikke i forhold til løftet til sin mann, for sin kropp. Men innfor Gud har hun en ond, prostituert ånd på seg, som får henne til å kle seg slik. Og hun er i Laodikea Menighetstid og vet ikke at hun gjør det. Den uskyldige kvinnen vet ikke at Gud vil dømme henne som en prostituert. Der har dere det.

⁷⁹ Gi Det til henne; du kan ikke fortelle henne noe. Det er ikke mulig å få henne til å forstå Det. Bibelen sier: "De er nakne og vet det ikke."

⁸⁰ Hvis du hadde kalt henne en prostituert personlig, ville hun ha fått deg arrestert. Det ville hun. Jeg snakker aldri personlig om noen. Jeg snakker om synd. Jeg sier ikke: "*Denne* bestemte menigheten, herr *Så-og-så* der, herr *Så-og-så*, han er en . . ." Nei, nei. Jeg sier at doktrinen i det, ser dere, alt sammen under ett. Jeg nevner ikke individer. Det er ikke individer. Det er systemet som de er i. Det er verdenssystemet.

⁸¹ Broder George Wright som sitter her er . . . Han er sytti-fem eller sytti-åtte år gammel tror jeg. Hva tror du ville ha skjedd dersom du hadde gått for å besøke søster Wright en dag og hun hadde vært i shorts? Ja, du ville aldri, du—du ville fått kvinnen innesperret. Du hadde aldri giftet deg med henne. Vel, hvis en hvilken som helst ung mann på den tiden hadde gjort det, ville det samme ha skjedd. Vel, hvis det var synd og feil da, så er det samme nå; men folket har gradvis vokst inn i galskap.

⁸² La meg profetere noe for dere, rett før det finner sted. Hele verden blir en del av galskapen og det blir verre og verre og verre, inntil de blir en flokk med galninger. Og det er nesten slik nå.

⁸³ Kunne du forestille deg en mann som kjører med lysene av på feil side av veien; en ricky, ungdom, som kommer rett ut fra videregående skole og drepe en mengde mennesker. Stanser det dem? Den neste kommer rett bak ham og gjør akkurat det samme. Kan du forestille deg en ung mann som anser noe selv . . . anser seg selv for noe og kjører ut der og oppfører seg slik de gjør?

⁸⁴ Kunne du forestille deg en ung kvinne og i kvinnelighetens vår, vakker, velskapt, velformet profil, ansikt, vakker, og selve dette at hun er pen viser at vi er i endetiden. Ser dere, hun har helt og holdent gått over til verdslige særpreg, verdslige ting og ikke skjønnheten i hellighet, vennlighet i sin sjel. Jeg har sett kvinner som på utsiden ikke var noe å se på, men snakk med dem en gang, snakk med dem noen få minutter, de er noe virkelig ekte noe som du ikke kan komme bort fra. Ser dere, skjønnhet på utsiden er av djevelen, det er av verden.

⁸⁵ Se på Kains barn hvordan de gikk inn i det. "Da Guds sønner så at menneskenes døtre var vakre, så tok de seg koner" og Gud tilga dem aldri.

⁸⁶ Hør her, da de israelittiske kvinnene med—med trælete hender og håret hengende løst; da disse Guds sønner kom opp igjennom Moabs land og møtte de lekre damene med vel-frisert hår og moteriktig og en masse manikyr på fjesene sine eller hva man kaller det; og da Guds sønner så disse virkelig pene kvinnene, sa en falsk profet: “Vi er like alle sammen.” [Broder Branham banker på talerstolen seks ganger—Red.] Og de giftet seg iblant dem og Gud tilga dem aldri.

⁸⁷ De gikk til grunne i ødemarken. Alle sammen døde der uten håp, uten Gud og er Evig fortapt; dømt for alltid, selv om de hadde sett Guds godhet, selv om de hadde drukket av kilden som aldri går tom. De hadde drukket fra den slåtte klippen. De hadde sett messingslangen utføre mirakler. De kom ut fra Moses' dåp i havet. De hadde sett Guds hånd. De hadde spist Engle-mat og hadde gjort alle de tingene. Men giftet seg inn, lot kvinner ta dem inn og giftet seg iblant dem. Drev ikke hor, bare giftet seg blant dem; Gud tilga dem aldri for det.

⁸⁸ Det var den andre gangen det skjedde. Nå, her er vi ved den tredje gangen, nå mer forførende enn noensinne.

⁸⁹ Jeg vet det er hardt. Og jeg har ofte undret meg på mange måte, hvorfor det må være sånn? Hvorfor må jeg snakke så røft til folket? Hva gjør det slik? Og likevel legger jeg merke til, hvis det ikke var Gud, ville det ikke vært noen, ikke én kvinne som ville sitte og lytte på meg. Men de kommer tilbake fordi det er noen som har et lite Sannhetens anker der, som vet at Det er riktig. Tross alt så vet de at Det er riktig. Nå, se hva som skjer. Jeg vet det er hardt.

⁹⁰ Det er akkurat som hvis en lege gir deg medisin og du nektet og ta den, da kan du ikke skyldes på legen hvis du dør. Og Dette er som medisin. Hva med disse menneskene som alltid hevder at jeg er en kvinnehater?

⁹¹ Ser dere, du bare følger med på hvordan kvinnene oppfører seg og jeg vil vise deg hvor menigheten er. Kvinnenes moral er i Laodikea i verden, fysisk “naken, elendig, blind og vet det ikke,” folket, kvinnene i verden. Og menigheten er på det samme stadiet. Se hvordan det naturlige er et bilde på det åndelige hele veien, hver gang. Nå, en dag foran Domstolen . . .

⁹² Jeg vet det ikke er populært å si det. Og dersom en mann ikke er ordinert for å si det, bør du ikke si det fordi du etterligner, og da vil du helt sikkert komme i vanskeligheter.

⁹³ Nå, legg merke til det. Jeg har i virkeligheten, ser det ut til, til tider holdt kvinnens munn åpen og helt Medisinen ned i munnen hennes, og så holdt hendene mine over munnen hennes, og hun spytter Det ut hver gang. Hva om en lege hadde gjort det med en pasient, så ville pasienten dø fordi de nektet å svelge medisinen? Foran Domstolen, når alle disse tingene som å klippe håret og å kle seg i shorts og . . .

⁹⁴ Jeg bare bygger. Tiden er nær for hånden da dere vil se noe skje, da noe kommer til å finne sted. Og all denne bakgrunnen har bare lagt et grunnlag for et kort, raskt Budskap som vil ryste alle nasjonene.

⁹⁵ Grunnen til at jeg har korrigert kvinnene, og at det har ligget her oppe, er at det kan komme frem i rett tid. Prøver likevel å fortelle dem hva som er riktig. Og jeg holder en hånd nedover som *dette*, som om det var munnen og de spytter Det ut. Hvem kan da klandre legen?

⁹⁶ Hvordan skal du si på Dommens Dag, når nettopp de røstene som har ropt ut imot det vil igjen bli spilt rett foran folket? Hvordan skal de da komme seg unna det?

⁹⁷ Spytt Det ut mellom fingrene. Heller nedpå litt mer, så til slutt rister de på hodet og tar avstand og går tilbake, vil ikke gjøre det. Likevel kommer du tilbake og heller Det nedpå igjen. Hvem er da å klandre? Ikke legen, ikke Medisinen, men holdningen til personen. Det er helt riktig. Blir en fryktelig dag, en av disse dagene, når denne syndige, troløse generasjonen står fremfor Allmektige Gud.

⁹⁸ Jeg ser at jeg gradvis blir eldre, skuldrene mine luter; og jeg vet, tretti år her på denne plattformen, ja, tretti-tre år her på feltet. Det er et langt liv. Det er tretti-tre år med tjeneste. Bare én ting angrer jeg på; at jeg ikke fikk hundre og tretti-tre år med det. For dette er den siste muligheten jeg noen gang vil få, mens jeg er her på jorden, til å forkynne Evangeliet. Gud hjelpe meg å forbli så trofast som jeg kan få blitt mot det Ordet, og si nøyaktig det Han sier.

⁹⁹ Hva fikk den metodist-kvinnen... Hvordan i all verden kunne du nå henne med Det? Her er hun, i Laodikea Menighetstid.

¹⁰⁰ Nå skal vi ta for oss pinsevekk-kvinnen. Hun skulle ikke ha på seg shorts, sminke eller klippe håret sitt, men hun ser tilbake på metodisten og sier: "Se på den kvinnen gjør så-og-så!" La oss si at kvinnen ikke kler seg i shorts, men hun sier... og hun selv med kortklippet hår. Skjønner?

¹⁰¹ Jo høyere du løftes opp i Gud, desto mer syndig ser alt sammen ut. Og så noen ganger i bønn, kan du tenke deg, når Den Hellige Ånd tar deg opp i en sfære, da ser alt sammen ut som kaos. Deretter når du kommer ned igjen, virker det som du er en slyngel for folket, at du ikke er—du ikke er annet enn en gammel spotter. Du er en tosk fordi du står som en gammel grinebiter og alltid irretsetter folket. Men hvis du noen gang stiger opp i de sfærene, der du kan være i Guds Nærvær (ikke gjennom følelser, men gjennom ekte Hellige Ånd som løfter deg opp), blir det skrevet over alt sammen: "IKABOD." Herrens Herlighet har veket bort fra hele den denominelle gruppen. Det er riktig. Det er ingen av dem som har rett.

102 Nå, la meg tegne en liten sirkel for dere. Hvis jeg hadde en tavle... Men jeg vil at dere skal følge med her. [Broder Branham tegner de følgende ringene på noe—Red.] Jeg vil lage én ring slik som *dette* og jeg vil lage en annen ring på innsiden av den ringen, det er to, så skal jeg lage én ring på innsiden av den ringen. Det er tre ringer, tre sirkler. Nå, det er deg.

103 Det er Gud. Gud i en treenighet er Én og uten en treenighet er Han ikke Gud. Han kan ikke bli manifestert på noen annen måte.

104 Og heller ikke kan du bli manifestert uten å være den treenighets-personen som du er, det vil si: kropp, ånd, sjel. Uten én av dem, er du ikke komplett. Skjønner? Hadde du ikke hatt en sjel, ville du ikke vært noen ting; hadde du ikke hatt en ånd, ville du ikke vært noen ting; hadde du ikke hatt en kropp, ville du bare ha vært en ånd, ikke en kropp.

105 Så, Gud er komplett i treenigheten av ett Vesen; ikke treenighet av *vesener*, men Ett Vesen i en treenighet. Fader, Sønn og Hellig Ånd er én sann manifestert Gud. Gud!

106 Legg merke til her, bare vent, jeg—jeg tror jeg leste det for bare noen få minutter siden. Hør på dette.

*...skriv til engelen for menigheten i...Laodikea:
Dette sier han som er Amen, det trofaste og sanne vitne. Opphavet til Guds skaperverk.*

107 Gud er Skaperen. Og hvordan ble Han noen gang skapt? Men dette er “opphavet til Guds skaperverk.” Da Gud, Ånden, ble skapt i form av en Mann, var det Gud som ble skapt; Gud Skaperen Selv, ble en skapelse. Gud, Som skapte jorden, skapte kalsiumet, skapte pottasken, kosmisk lys, petroleum, blandet alt sammen og skapte Seg Selv “opphavet til Guds skaperverk.”

108 “Amen,” det siste. *Amen* betyr “la det skje.” “Guds avslutning” da Gud fullførte i Sin skapelse.

109 Nå, hvordan var det? “Ingen har noen gang sett Gud, men Faderens Enbårne har vist oss hvem Han er.” Forstår dere det?

110 Hør her, bare et øyeblikk, dere har det ikke travelt. La oss slå opp i Kolosserne bare et øyeblikk. Jeg kom tilfeldigvis til...kom et Skriftsted i tankene mine. La oss slå opp i Kolosserne, Kolosserbrevet og ta det...jeg tror det er det første kapitlet. Jeg må se på dette, for det er ikke planlagt på forhånd her. Derfor vil jeg... Som jeg var før, da jeg var en ung predikant, kunne jeg komme på disse tingene [Broder Branham knipser i fingeren—Red.] helt med det samme, men ettersom jeg har blitt eldre, klarer jeg ikke det. La oss begynne med det 9. verset, tror jeg. “Derfor...” Det er Paulus som forteller Kolosserne om Kristus, Hvem Han var.

Av denne grunn, fra den dagen vi hørte om dette, har vi ikke holdt opp med å be for dere og . . . ber om at dere må bli fylt med all kunnskap om hans vilje i all åndelig visdom og forstand,

At dere kan vandre verdig for Herren og fullt ut være til behag for Ham, ved at dere bærer frukt i all god gjerning og vokser i erkjennelse av Gud,

Så dere blir styrket med all kraft etter hans herlighets makt, til all tålmodighet og langmodighet med glede,

Så dere gir takk til Faderen, som har gjort . . . som har gjort oss i stand til å få del i de helliges arv . . .

Han er den som har fridd oss ut av mørkets makt og har satt oss over i sin elskedes Sønnns rike.

111 Her kommer vi nå. Følg med.

I ham har vi forløsningen, ved hans blod, syndens forlatelse.

Han er i bildet av den usynlige Gud, . . .

112 Skjønner? 15. verset, Kolosserne 1:15.

. . . den førstefødte framfor hele skapningen.

113 Amen! Hva da? “Den førstefødte framfor hele skapningen.” Det være seg Engel, det være seg hva som helst; Han er den førstefødte framfor hele skapningen.

For i ham ble alle ting skapt—alle ting skapt, de som er i himmelen eller . . . på jorden, det synlige . . . usynlige, enten det er troner, enten det er herredømmer, . . . myndigheter, . . . makter. Alle ting ble skapt ved ham og for ham.

114 [Broder Branham blåser ut luft og vibrerer med leppene—Red.] Det være seg hva som helst; intet annet vesen! Legg merke til, “Og i . . . Og han er derfor . . .”

. . . Han er før alle ting og i Ham består alle ting.

115 Enten det er Fader, Sønn, Hellig Ånd, hva enn det er, “Han er før alle ting.” “Før alle ting som er i Himmelen; på jorden; det synlige, usynlige eller hva som helst,” denne Guds Sønn var før alle ting. Stemmer det? Det spiller ingen rolle om det er troner, herredømmer, hva enn det er; Himmelske troner, riker, hva enn det kan være i de mektige overnaturlige sfærene utenfor, i Evighetene der det var; hva enn det var, Engler, guder, hva enn det var, “Han er før alle ting.” Amen! Kan du ikke se Ham? “Han var før alle ting; og ble skapt av Ham. Han . . .” Det 17. verset.

Og han er før alle ting og i Ham består alle ting.

116 Det er ingenting som kan få det til å fungere utenom Ham. Enten det er Gud Faderen, Gud Den Hellige Ånd; enten det er Engler, myndigheter, makter, herredømmer; hva enn det er, alle ting styres av Ham. “Alle ting består ved Ham.” Han!

Og Han er hodet for legemet, menigheten. Han som er begynnelsen—Han som er begynnelsen, den førstefødte av de døde (det vil si, reise opp det Han kom for å gjenløse); for at Han skal være overhøyet i alle ting.

117 “Skal være *overhøyet*,” vet dere hva det betyr? Det betyr, “over alle ting.” Han er over alle ting som noen gang er skapt; enhver Engel, ethvert vesen, hver—hver eneste ting som finnes. Han er over alle ting. Hva slags Skapning er Dette? Hvem kan det være? Over alle ting! “Og har skapt fred. . .” La oss se, bare et øyeblikk. Frem- . . .

For det var etter Faderens velbehag at hele fyllden skulle bo i Ham.

118 “Hele fyllden av alle ting.” Hele fyllden av Gud, hele fyllden av Engler, hele fyllden av tiden, hele fyllden av Evigheten; alt hadde bolig i Ham. Det er denne Mannen.

Og ved ham forlike alle ting med seg selv, ved at Han gjorde fred ved blodet på hans kors; enten det er de som er på jorden eller de som er i himlene.

119 Der er det store Vesenet vi snakker om, “Opphavet til Guds skaperverk.”

120 Nå, nå som Menigheten, at Hans fulle og hele formål var Menigheten. Nå, hvordan kommer vi inn i denne Menigheten? “Ved én Ånd er vi alle døpt inn i ett Legeme,” Menigheten, Kristi Legeme. Det kan ikke slå feil.

121 Nå, her er det som skjer. Nå, følg med på dette, bare en liten billedlig illustrasjon her. [Broder Branham viser igjen tegningen sin av tre ringer—Red.]

122 Nå, dette utside-mennesket er kjødet. Det er det vi ser på; det vi ser. Og det har fem innganger til kroppen. Og et hvilket som helst barn som har gått på barneskolen, som meg selv, vet at det er fem sanser som kontrollerer kroppen; se, smake, føle, lukte og høre. Uten det, kan du ikke nå inn til kroppen. Det er den eneste veien du har til kroppen; se, smake, føle, lukte, høre; du ser det, smaker det, føler det. . . Nå det er den onde, på utsiden.

123 Nå, på innsiden av det er en ånd som du blir når du blir født på jorden og livsånden blir åndet inn i ham. Den ånden er av en verdslig natur fordi den ble ikke gitt fra Gud, men den ble (gitt) tillatt av Gud. Nå, fikk dere tak i det? For ethvert barn som er født i verden, “er født i synd, dannet i misgjerning; kom til verden og talte løgner.” Stemmer det? Så den personen på innsiden der, er en synder til å begynne med. Nå, men. . .

124 Nå, den har fem innganger. Og de fem inngangene. . .Jeg vet ikke om jeg kan huske dem riktig nå. Når det. . . Det første jeg vet er tanke, samvittighet, og kjærlighet og valg. . . Nei. Samvittighet, kjærlighet, resonnering. . . Det er fem innganger til ånden. Du kan ikke tenke med kroppen din; du må tenke med ånden din. Du kan ikke ha samvittighet i kroppen din. Den har ingen åndsevner i det hele tatt; kroppen din har ikke det, derfor må du tenke med din ånd. Du må resonnerere. Du kan ikke resonnerere med ditt fysiske vesen, fordi resonnering verken ser, smaker, føler, lukter eller hører. Resonnering er det du kan lage i ditt sinn. Hvis du sover eller du er bevisstløs, ligger kroppen din der død, men din ånd kan fremdeles resonnerere. Det er fem sanser som kontrollerer innside-mennesket. Og det. . .

125 Nå, til det siste mennesket, som er sjelen, det er bare én sans som kontrollerer den og det er fri. . . menneskets frie vilje til å velge eller til å avslå.

126 Og nå, grunnen til at folk i dag. . . Nå, ikke glem dette nå og dere vil—dere vil se hva Den Hellige. . . hva det første beviset på Den Hellige Ånd er. Skjønner?

127 Nå, folk kan leve i denne ånden, og de danser i ånden. De roper i ånden. De går til kirken i ånden, og de kan uten tvil ha den ekte Guds Ånd som salver den ånden, men likevel gå bortapt og være så demon-besatte som bare det, med den ånden.

128 Fordi, følg med, det var derfor du ikke kunne fortelle den kvinnen, som kledde seg i shorts, at hun gjorde feil. Du kunne ikke fortelle henne at å klippe håret var feil. “Vel, hva har håret ditt med saken å gjøre?” Vel, det hadde det for Samson. Skjønner?

129 “Hver den som legger ett ord til Dette eller tar ett Ord bort fra Det.” Du er nødt til å ha et ultimatum et eller annet sted.

130 Nå, for eksempel, hvis jeg var en—en—en—en baptist-mann og du kom bort og sa at jeg måtte bli—jeg måtte bli døpt i Jesu Kristi Navn; det er i Bibelen. Vel, før du visste ordet av det, ville jeg si: “Jeg skal spørre pastoren min.”

131 Og jeg går til pastoren, han sier: “Åh, det var noe langt tilbake i tid, ser dere. Ja, ser dere, vi baptister, her er det vi tror; vi tror at vi skulle bli senket ned i titlene til ‘Fader, Sønn, Hellig Ånd.’ Det er slik hele kirken har gjort det. Helt siden John Smith grunnla den, er det slik det har blitt gjort.” Vel, det er ditt ultimatum. “Blås i det den karen sier!”

132 Hva om du er en metodist og stenking er ditt system og du blir fortalt at du må bli neddykket? Ser dere hva jeg mener? Du går tilbake til metodist-pastoren, og han vil skrive og spørre biskopen, hvis *så-og-så* sa *så-og-så* om *dette*. “Men vi, metodist-kirken, vi ble grunnlagt for tre eller fire hundre år

siden i England av John Wesley, og Whitefield, og resten av dem der og Asbury. Vi innførte dette dokumentet etter John Wesley, at vi bør bli stenket, fordi det er bare en utvendig emo-...form. Og vi mener at stenking er like bra som den andre måten.” Hvis du er en ekte... Hvis metodist-kirken er ditt ultimatum, så er det så langt du kan gå.

¹³³ Hvis du er en katolikk... Og jeg vil si dere, det er ikke i Bibelen å ikke spise kjøtt på fredager og alle disse lignende tingene, og “den Hellige Nattverden er ikke et lite brød fordi det er en Ånd,” og så videre. Og du går til presten din, presten sier: “Her er det, skrevet rett i dokumentet vårt.” Og hvis kirken er ditt ultimatum, bryr du deg ikke en døyt om hva noen andre sier. Det er ditt ultimatum.

¹³⁴ Å Gud, la dette synke inn! For meg er alt sammen feil. Guds Ord er ultimatumet. Hva enn Ordet sier, så er det riktig.

¹³⁵ Nå, den eneste måten her oppe i disse sfærene som du noensinne kunne være i dette innside-mennesket; og du må være forutbestemt. Fordi du var hos Gud, du er en del av Gud.

¹³⁶ Jeg var i min far. Jeg var også i min bestefar og min bestefars bestefar. Ved sæd var jeg det.

¹³⁷ Og jeg var i Kristus. Du var i Kristus før verdens grunnleggelse. Han kom for å gjenløse Sine Egne, Sine Egne som var i Ham. Halleluja! Hans barn som var i Ham!

¹³⁸ Han kom ikke for å—å frelse djevelens barn. De vil aldri kjenne til Det. Og de er så skarpsindige i sin intellektuelle viten, at du kan ikke stille opp mot dem i det hele tatt. Du kan ikke sette dem fast. Men, ved tro ser du Det.

¹³⁹ Nå, vitenskapen trenger ingen tro. Vitenskapen beviser det de snakker om. Den trenger ingen tro.

¹⁴⁰ Den katolske presten vil fortelle deg: “Se hvor lenge den katolske kirke har regjert. Se hvor lenge hun stod under hedenskapets forfølgelser.”

Metodisten sier: “Se her hvor lenge...”

¹⁴¹ Jeg så en menighet...snakk om et hyklersk tegn som kom opp i går som jeg så. Sa: “Kristi menighet, grunnlagt 33 år e.Kr.” Den er ikke hundre år gammel ennå, ser dere, denominasjonen. Åh, du store! “Apostlenes doktrine”? Har så å si ingenting. De er nåtidens saddukeere; ingen Ånd, ingen... Og du kan ikke fortelle dem noe; du kan ikke snakke til dem; du kan ikke snakke fornuft med dem.

¹⁴² Fordi vi går utenfor fornuft. “Stol ikke på din egen forstand.” Troen resonnerer ikke i det hele tatt. Troen tror Det.

¹⁴³ De sier: “Nå, hør her, tror du vi er nødt til å gjøre disse tingene fra der tilbake? Tøv! Det...”

144 Men Bibelen sier så. Jeg kan ikke forklare hvordan det skjer, men det skjer. Gud sa det. Så du har ikke. . .Jeg kan ikke fortelle deg noe om det. Troen forklarer Det ikke. Visste du det? Troen bare tror Det.

145 Jesus sa til Nikodemus, fra San-. . .fra datidens felleskirkelig råd; som kom til Ham om natten og sa: “Mester, vi vet at Du er en Lærer som kommer fra Gud, for ingen kan gjøre disse tingene som Du gjør uten at Gud er med ham.”

146 Han sa: “Sannelig sier Jeg deg: ‘Uten at et menneske blir født på ny, kan han ikke engang se Guds Rike.’”

147 Sa: “Jeg, en gammel mann, skal jeg komme inn i min mors liv for å bli født?”

148 Han sa: “Nå, hvordan skal Jeg kunne fortelle dere om Himmelske ting, når dere ikke engang vil tro jordiske ting?” Skjønner?

149 Så sa Han en dag: “Uten at dere eter Menneskesønnens kjød, drikker Hans Blod, så har dere intet Liv i dere.” Han forklarte det ikke.

150 Apostlene og de på den tiden, som var bestemt til Liv; Han visste det. Sa: “Alle som Faderen har gitt Meg vil komme. Det eneste du må gjøre er bare å gjøre Min Røst kjent; de kjenner den, for Mine får hører Min Røst.” Og en røst er et ord som er uttrykt. [Tomt spor på lydbåndet—Red.] “De tror Det uansett. De trenger ikke bevise noe vitenskapelig eller spørre noen saddukeer eller fariseer eller noe annet om det. Jeg sa det, de tror det, for Mine får hører Min Røst.”

151 Og *Dette* er Guds Røst i bokstavform fordi *Dette* er hele åpenbaringen av Jesus Kristus, Gamle og Nye Testamente satt sammen. Amen. Der har dere det.

152 Hvorfor? Du sier: “Disse er gode mennesker. Hva får dem. . .” På grunn av én ting, deres ankerfeste er på en menighet. Og her inne. . .Husker dere forrige søndags, en uke siden; hvor mange var her og hørte talen om *De salvede i endetiden*? Jeg tror alle sammen. Ser dere, de er salvet. Deres ånder er salvet i *denne* andre sfæren.

153 Nå, den første kvinnen sier. . .Nei, hun bryr seg ikke en døyt om hva menigheten sier, hva noen andre sier. Hun er en smarting. Hun har høyere utdanning. Hun klarte å lure ektemannen sin og tror hun er smart ved å gjøre det.

154 Denne andre kvinnen er “naken, blind og vet det ikke.” Åh, det er sørgelig, men det er bildet som Bibelen maler for oss. Nå, hun går i kirken. Den kvinnen ville sannsynligvis være bedre, den kvinnen ville være. . .Hun lever et godt, rent liv; det er ingenting imot det. Gud vil være dets Dommer. Jeg vet ikke; jeg er ikke Dommeren.

¹⁵⁵ Jeg er bare... ansvarlig for det Han viser meg. Det var det apostlene sa. "Vi taler det vi vet, det vi har hørt, det vi har sett." Det er alt jeg er ansvarlig for. Det er alt du er ansvarlig for.

¹⁵⁶ Men nå, dere ser, hvis du hadde tatt den samme kvinnen... Hvor endte hun opp? Skjønner? Hun vanket her og der. Hun hørte, uten tvil; slo på radioen mange ganger. Guds røst har talt mange ganger. Vel, nå, ser dere, hun kommer over i denne kulten her, en klan. Alle menigheter er klaner. Alt sammen, det er helt riktig, de er bare losjer der folk grupperer seg sammen som medlemmer. Og hun kommer bort hit; vel, det passer henne helt utmerket. Nå, hvis du prøver å fortelle henne hva hun må gjøre, vil hun ikke høre på deg. Viser du henne det i Bibelen; vil hun ikke høre på Det.

¹⁵⁷ Nå, min kjære broder, søster, bare én eller to kommentarer til før vi avslutter. Det er et kvartér til det er på tide å slutte; femten minutter.

¹⁵⁸ Hør nå her, jeg ønsker å spørre dere om noe. Hvorfor kan ikke den kvinnen se det? Hvorfor kan hun ikke det? Når det gjelder å leve i hor fysisk overfor sin ektemann, er hun ikke skyldig; hun har ingenting å bekjenne. Hun er ren som hun var den dagen hun ble født; ingen mann har rørt henne.

¹⁵⁹ Jeg snakker parallelt nå, til kvinnen, til menigheten. Hun er så ren som da hun ble født. Vel, det er nøyaktig det menigheten er, som da hun ble født, men hun ble "født i synd, dannet i misgjerning, kom..." Ser dere hva jeg mener?

¹⁶⁰ Nå, fortell henne at det er galt av henne å klippe håret sitt; Bibelen sier så. Det er galt av henne å kle seg i shorts; Bibelen sier så. Da sier hun: "Tøv." Hvorfor? Hennes ultimatum er ikke *her* nede i det tredje mennesket, sjelen som er forutbestemt og sendt fra Gud. Men hennes ultimatum er i en organisasjon *her* ute, som en eller annen mann har organisert på utsiden av Dette. Skjønner?

¹⁶¹ Men hvis Guds ord er nede i sjelen, sier den: "Amen! Jeg ser det." Den kommer på linje med Det. Nå, hør her. Derfor er mennesket som er født av Guds Ånd...

¹⁶² Ser dere, *her* er kjødet på utsiden. Og jeg taler i en blandet forsamling, skal tale til dere som deres—som deres pastor, som deres broder. *Her* er kjødet, det er svakt, det er nødt til... En liten dame går nedover gaten; en eller annen ung mann, bare i sin ungdom, når han er sytten, atten, tjue år gammel, tjue-fem, tretti, går rundt der... Og denne unge damen kommer, vrikket på enhver form av kroppen og går med høyhælte sko; hun viser seg frem både foran og bak; og kjolen er så høyt over knærne eller med shorts på seg. Vet dere at Bibelen sier at hun ville oppføre seg slik? Dere vet, Bibelen sier at det er slik hun ville oppføre seg, at hun ville være så skitten.

163 Leste dere dette her, denne månedens *Reader's Digest*, at "Menn og kvinner i denne tid, små jenter fra tjue eller tjue-fem år er i overgangsalderen," at du går gjennom forandringen i livet midt i livet, ifølge vitenskapen, mellom tjue og tjue-fem. Det pleide å være rundt tretti eller tretti-fem, på min tid. På min mors tid kom aldri en kvinne i overgangsalderen før hun var førti eller førti-fem.

164 Hva er det? Det er gjennom vitenskapen og maten, krysningene, som har forstyrret hele menneskekroppen slik at vi har blitt en flokk med—med—med en fordervet masse. Vel, hvis det fysiske vesenet er fordervet, er ikke hjernecellene i det fysiske vesenet også det?

165 Nå, se at Ånden følger etter det. Det vil komme en tid, i Herrens Navn, da folk vil bli fullstendig sinnssyke. Bibelen sier det. De vil skrike og rope store skremmende ting i fantasien deres. Radioene og slikt, fjernsynsprogrammene våre frembringer det. Det vil oppstå slike ting som maur på jorden, som vil være så høye som fjorten trær; det vil fly en—en—en fugl over jorden, med vingespenn på fire eller fem miles; og folk ser dem, de vil skrike og rope og rope om nåde. Men det er Plagene. Vent til jeg skal tale om de Plagene som skal åpenbare seg.

166 Se hva Moses gjorde under det fysiske vesenet, ikke Ånden, da Han sa: "Moses. . ." Gud sa til Moses, til Sin profet, "gå ut der," "plukk opp en håndfull med støv, kast det opp i luften og si: 'SÅ SIER HERREN', fluer vil komme på jorden." Der var ingen fluer. Før du visste ordet av det, begynte de å se noe kravle på en busk. Kikket bort, der er noe annet. Og etter en stund, var det så tjuvt av dem at du ikke kunne vasse gjennom dem.

167 Hvor kom de fra? Gud er Skaperen. Han kan gjøre hva Han vil. Han er over alle. Han kunne skape en—en fugl med vinger som nådde—nådde fra den ene siden av jorden til den andre.

168 Han sa: "La det komme fluer, som dekker jorden." Det var ikke én flue i landet. Før du visste ordet av det, begynte en gammel spyflue å fly rundt. Med ett var det åtte eller ti, tolv. Før du visste ordet av det, kunne du ikke gå igjennom dem. Gud, Skaperen, holder Sitt Ord.

169 Og han strekte ut staven sin på Guds befaling og sa: "La det komme frosker og dekke jorden." Og frosker kom inntil de måtte samle dem i hauger og stanken var overalt, kanskje førti eller femti fot høyt med frosker. De var i skapet til—til Farao. De var i. . . tok vekk lakenet og det var fem hundre frosker under lakenet, under sengen, i maten. Overalt de gikk, var det frosker, frosker, frosker. Hvor kom de fra? Gud, Skaperen, er den høyeste. Det Han sier, vil Han gjøre!

170 Og Han sa det ville bli skremmende syn på jorden. "Gresshopper med hår som kvinner," langt hår, for å plage de

kvinnene som klipper håret sitt. “Tenner som løver; brodder i halene sine slik som skorpioner; de vil plage menneskene i månedsviis.” Bare vent til vi kommer inn i åpningen av Plagene og Seglene og de Syv Tordener, se hva som finner sted. Åh, broder, du bør komme deg til Gosen mens det ennå er tid til å komme til Gosen. Ikke bry deg om dette på utsiden.

171 Se her. Her er en liten dame som vrikker seg nedover gaten; her er en ung kar, øynene hans oppfatter det. Han er et medlem av menigheten. Han er en pinsevenn. Hva enn han er. Men før du vet ordet av det, er det ikke noe forankring inni *der*. Hun sier: “Hallo.” Han har krøllete hår og ganske pen, ung mann som er rettskuldret; kanskje prøvd å leve rett. Hun begynner å gå bort til ham, selv en predikant. Før du vet ordet av det. . .

172 Hva er det? Dette *her* ute, kjødets lyst; og ånden *her* nede, salvet og sier til og med: “Ikke gjør det, ikke gjør det.” Men hva fører det til? Det vil bevege seg rundt, der det holder, der du lar gå. Før du vet ordet av det, prøver han å få et stevnemøte med henne. Han er skyldig i å drive hor, selv om han rører henne eller ikke.

173 Men en ekte, gjenfødt sønn av Gud! Amen! Du kan ikke klare det selv. Det er totalt umulig for en—en mann av kjøtt og blod å gå foran en kvinne som det, uten at noe finner sted. Men når det er Noe på innsiden; det lille gjenfødte Noe *her*!

174 Selv om den mannen kan ha ropt, talt i tunger, hoppet, danset, alt annet, salvet med Ånden; gjort alle tegnene og underne som Gud sa der ved Sin Ånd! Jesus sa: “Mange vil komme til Meg på den dag og si: ‘Herre, har jeg ikke profetert i Ditt Navn? Har jeg ikke kastet ut djevler i Ditt Navn? Har ikke. . .’” Han sa: “‘Vik bort fra Meg, dere som gjør urett.’” Hva er urett? Noe som du vet du bør gjøre og ikke gjør det. “‘Vik bort fra Meg, dere som gjør urett; Jeg kjenner dere ikke.’”

175 Men nede på innsiden av den mannen, hvis det lille ankerfestet er der inne, den Guds Sæd som var forutbestemt før verdens grunnleggelse; spiller det ingen rolle hva som skjer, det holder ham fast. Det er der for å bli.

176 Der er derfor den kvinnen vil kle seg i shorts. Hun blir regnet som en prostituert, på samme måte som kvinnen i selve handlingen. Skjønner? Hun forstår ikke at den ånden. . . Hvordan forstår hun? Hennes ultimatum.

177 Hva er et ultimatum? Det er det siste ordet. Ultimatumet er amen. Det er slutten på all strid, ditt ultimatum.

178 Og hvis menigheten din, en pinsemenighet som forteller deg at, “Langt hår og slikt er bare fanatisme. Du har et reservehjul på baksiden av hodet ditt” og så videre, de tingene der, den mannen er besatt av djevelen.

179 For Guds Ord sier: "Det er en skam for en kvinne å klippe håret. Hun vanærer sitt hode." Hvis hun vanærer sin ektemann og hennes ektemann er Menigheten og Menigheten er Kristus, er hun en æreløs, religiøs prostituert; naken og vet det ikke. Naken! Sier ikke Bibelen: "Kvinnens slør er hennes hår"? Er ikke håret gitt henne til slør?

180 En dag, der borte foran Domstolen! Jeg har prøvd å helle ned Medisinen og holdt Den med mine hender og du spytter Den rett ut igjen. Gud vil dømme dem en dag. Det er SÅ SIER HERREN. Det har ikke vært en masse visvas eller en sprø, gammel mann som er helt opphisset. Det er ikke det. Fordi, det er Herrens Ord.

181 Og en virkelig, ekte kristen vil være på linje med det innside-mennesket, den Ånden som var der tilbake i begynnelsen som er Ordet.

182 Siden Han var fyllden av dere alle sammen, så var dere i Ham der tilbake på Golgata. Han forutså at dere ville være her. Han bare offentliggjør det som ville finne sted. Og du var i Ham; du døde med Ham. Du døde til din stolthet, du døde til dine moter, du døde til verden. Da Han... Du døde med Ham på Golgata og du oppstod med Ham da Han oppstod på den tredje dag. Og fordi du har tatt imot det, sitter du nå på Himmelske steder i Kristus Jesus. Halleluja!

183 Der har dere det. Det er innside-mennesket. Den innsiden som understreker Ordet, holder seg til Ordet uansett. Du kan ikke hjelpe for det. Jeg lærte det for mange år siden.

184 Den lille babyen min lå her, døende. Min kone lå her på et... på—på likhuset, balsamert og lagt på likstrå. De ringte meg ut dit og Sharon var døende. Det var den tøffeste prøvelsen jeg noen gang har møtt i mitt liv. Jeg var rundt tjue-fem år gammel. Jeg gikk ut der og Billy Paul lå nær døden.

185 Doktor Sam kom og sa: "Bill, jeg tror ikke vi klarer å redde Billy. Og jeg..." Han sa: "Han er så dårlig." Sa: "Bill, jeg synes så synd på deg." Han la armene sine rundt meg.

Jeg sa: "Doc, jeg har ikke noe mer styrke."

186 Noen timer senere ringte jeg ham pga babyen min, Sharon, jeg kjørte henne ut dit, han... å se henne med kramper; det ville ikke stoppe. De satte en nål i ryggraden; de stakk et hull i den, viste frem tegnet, tuberkuløs hjernehinnebetennelse. Det var alt.

187 Jeg kjørte raskt ut til sykehuset; stoppet den gamle lastebilen min der ute og gikk ut og la i vei ned til rommet. Da kom Sam nedover gangen, med hatten sin i hånden og gråt, la armen sin rundt meg, sa: "Kom tilbake, Bill."

Jeg sa: "Hva er i veien?"

Sa: "Du kan ikke treffe henne." Sa: "Hun er døende, Bill."

Og jeg sa: "Nei, Sam, ikke babyen min."

¹⁸⁸ Sa: "Jo." Sa: "Ikke be for henne engang, Bill. Ville hun overleve," sa, "ville hun blitt rammet." Sa: "Hun ville alltid vært forkrøplet og hun ville vært vanfør hele sitt liv." Sa: "Hun har hjernehinnebetennelse." Sa: "Ikke gå i nærheten av henne; du—du vil bare ta livet av Billy ved å gjøre det."

Jeg sa: "Sam, jeg må se henne."

¹⁸⁹ Sa: "Du kan ikke gjøre det, Bill. Jeg—jeg nekter deg det. Nå, du vet hvor mye jeg verdsetter deg, du er min venn og alt," sa, "hvor mye jeg verdsetter deg," sa: "og hvor mye jeg tror på deg, Bill," sa han, "men ikke gå—gå til den babyen." Sa: "Hvis du gjør det... Hun har hjernehinnebetennelse." Skjønner? Sa: "Hun vil dø i løpet av noen få minutter og," sa, "du kan... vil begrave henne." Sa: "Bill, jeg synes bare så synd på deg."

¹⁹⁰ Og han kalte på, fortalte, kalte på en sykepleier om å ordne en slags medisin til meg. Sa: "Jeg skjønner ikke hvordan den mannen står oppreist."

¹⁹¹ Jeg stod der en liten stund. Han kom inn med medisinen. Jeg satte meg ned i gangen. Han sa: "Sitt." Og sykepleieren kom inn med den, sa: "Drikk dette, broder Branham."

¹⁹² Jeg sa: "Takk. Bare sett den der et øyeblikk." Da hun forsvant på den måten, helte jeg det ut borte i en spyttebakke; satte glasset ned igjen.

¹⁹³ Jeg satt der. Jeg tenkte, "Å Gud, hva har jeg gjort? Du er en god Gud. Hvorfor lot du henne dø, her om dagen da jeg holdt te to små armene hennes på den måten?" Bønnfalt Ham for henne. "Hvorfor lot Du henne reise? Der ligger Billy for døden; og nå ligger hun for døden. Hva har jeg gjort? Si meg det! Vel, jeg kan likegodt reise sammen med dem."

¹⁹⁴ Jeg åpnet døren og ingen sykepleier var der. Jeg listet meg ned i underetasjen. Det var før sykehuset var pusset opp. Fluenetting, ingen fluenetting på vinduene nesten og fluer på de små øynene hennes. Hadde et stykke myggnetting som vi kaller det, netting som var lagt over ansiktet hennes. Jeg jaget vekk fluen som var der. De små øynene hennes, hun led så mye at hun skjelet.

¹⁹⁵ Da beveget satan seg opp ved siden av meg der og sa: "Sa du at Han var en god Gud?"

Jeg sa: "Ja, jeg sa det."

¹⁹⁶ "Sa du at Han var en Helbreder? Vel, hvorfor døde faren din i armene dine der borte og du ropte og han var en synder og du ropte for livet hans? Hvorfor døde broren din i armene

til din andre bror der ute, og du stod på talerstolen og talte for noen få uker siden?” Sa: “Så hvorfor svarte Han deg ikke da? Du sa Han elsket deg og frelste deg.”

¹⁹⁷ Han kunne ikke fortelle meg at det ikke var noen Gud, for jeg hadde allerede sett Ham. Men han fortalte meg at Han ikke brydde seg om meg.

¹⁹⁸ Sa: “Der ligger din kone. Ungene dine vil være der ganske snart. Din pappa er begravet. Din bror er begravet. Og din kone skal bli begravet nå, i morgen. Og nå ligger den andre babyen din for døden. Han er en god Gud? Hmh? Han er en Helbreder?” Sa: “Du har gjort deg selv til latter!”

¹⁹⁹ Hva førte det til? Fra . . . det arbeidet fra utsiden nå, mot dette første mennesket.

²⁰⁰ Sa: “Hør nå her. Du vet, for noen få år siden, rundt to eller tre år siden, før du tok imot Dette, var du vel ansett iblant folk. Du levde et godt, rent liv. En hvilken som helst jente i byen ville gå ut, ville gå ut med deg fordi de følte seg rene og anstendige.” Jeg kunne stå foran hver eneste en av dem. Jeg fornærmet aldri noen, sa aldri noe. Hvis hun oppførte seg frekt, kjørte jeg henne hjem. “Og du var likt iblant folket. Men hva er du nå? En religiøs fanatiker.”

²⁰¹ “Det er riktig. Jeg var det.” Ser dere disse tingene begynner å utvikle seg? Utsiden, resonnering i ånden, får disse tingene til å utvikle seg. “Det er riktig, satan.”

“Og sa du at Han var en Helbreder?”

“Ja. Hmh. Ja.”

²⁰² “Og du bønnfalt og gråt og folket sa til deg at det ikke var slik, at du var helt på villspor. Din egen menighet kastet deg ut på grunn av Dette. Din egen baptist-menighet der nede sendte deg på dør av akkurat samme grunn.”

“Ja.”

²⁰³ “Din pappa er begravet. Din bror er begravet. Din kone ligger der for å bli gravlagt. Her er babyen din, bare rundt femten minutter til og den vil gå bort. Og Han er en Helbreder? Ditt eget kjøtt og blod; ett Ord fra Ham ville frelse babyens liv. ‘Han er en Helbreder,’ sa du. Folket prøvde å fortelle deg det. Predikanten sa til deg at du var helt forvirret; du var helt sinnssyk; du hadde blitt en religiøs fanatiker. Og du sa Han elsket deg. Kunne Han elske deg?”

²⁰⁴ “Og hvordan du gråt for din pappa! Hvordan du fastet natt etter natt og da du . . . på dagtid, da du måtte be for å komme opp en stolpe for å arbeide. Og da Han lot ham dø i armene dine som en synder.”

²⁰⁵ “Hvordan din kone, for en fin kvinne hun var og hvor du elsket henne!” Billys mor; mange av dere husker Hope. “For

en fin jente hun var! Hvor lykkelig du var i det lille hjemmet ditt der borte med møbler for rundt syv eller åtte dollar, de møblene dere hadde, men likevel elsket du henne; og dere . . . og dere elsket hverandre. Og du gikk og ba for andre; og, en slags mental sinnsbevegelse, de reiste seg og gikk bort og sa de var helt friske. Men nå din egen kone; og der er hun, død, den andre dagen nå, ligger der i begravelsesbyråets lokaler der borte, hos Scott og Combs. Han er en Helbreder? Hmh?”

²⁰⁶ “Og den lille gutten din ligger for døden, Billy Paul, atten måneder gammel. Og den lille jenta di på åtte måneder ligger her for døden, med hjernehinnebetennelse. Og du ba nettopp; og Gud trakk ned et klede og sa: ‘Hold munn!’ Hører ikke, vil ikke høre på deg i det hele tatt! Han avviste deg. Han er en god Gud? Hmh? Han elsker deg? Og hver eneste jente du har vært sammen med, hver eneste gutt du har vært i lag med, dine aller beste venner har gått bort fra deg som en religiøs fanatiker.”

²⁰⁷ Alt han fortalte meg var sannheten. Alt han sa bare gikk rett inn *her*, ser dere. Der og da var jeg nesten på nippet til å si: “Ja vel, hvis det er sånn Han oppfører Seg, så vil jeg ikke tjene Ham.”

²⁰⁸ Med én gang jeg hadde sagt det, var det Noe som kom fra et annet sted dypt ned på innsiden. Sa: “Hvem er du i første omgang? Herren ga og Herren tok.” Ser dere, det er innside-mennesket, resonnerer ikke i det hele tatt.

²⁰⁹ Jeg så tilbake og jeg tenkte, “Hvordan kom jeg til jorden? Jeg kom fra en haug med fylliker. Hvordan kom jeg hit? Hvem ga meg livet? Hvem ga meg den kona? Hvem ga meg den babyen? Hvor kom min kone fra? Hvor kom livet mitt fra?” Jeg sa: “Selv om Han knuser meg, vil jeg likevel stole på Ham.”

Jeg sa: “Vik fra meg, satan.”

²¹⁰ Jeg la hånden min over på babyen. Jeg sa: “Sharon, kjære, jeg vil legge deg i din mors armer om en liten stund, når Guds Engler kommer for å ta deg bort, men én dag skal pappa møte deg igjen. Jeg vet ikke hvordan det skal skje, kjære. Jeg kan ikke si deg hvordan; når Han snur ryggen til meg, vil ikke engang høre på for deg.”

²¹¹ Han lot min kone dø og jeg holdt henne i hendene og gråt for henne. Og min pappa i armene hans, døde på denne armen rett *her*; så opp på meg og prøvde å trekke pusten. Og jeg ba så inderlig jeg kunne. Hvordan kunne jeg møte offentligheten igjen å forkynne Guddommelig helbredelse? Hvordan kunne jeg forkynne at Han var en god Gud og lot min egen pappa dø, som en synder? Hvordan kunne jeg forkynne det? Jeg vet ikke hvordan, men jeg vet at Han har rett.

²¹² Guds Ord vil aldri slå feil. Det vil overvinne uansett hva det er. Da skjønnte jeg at det var Noe innenfor alle resonneringer, Noe innenfor alle følelsene, alt annet slikt. Det var et innside-Menneske som holdt i den stunden. Ikke

noe annet kunne ha klart det; enhver fornuft, alt kunne bli lagt for dagen, alt kunne bevise at Det var feil og jeg hadde tatt feil. Men Guds Ord som var forutbestemt før verdens grunnleggelse, holdt på innsiden.

²¹³ Jeg følte en liten Vind komme gjennom bygningen. Hennes ånd gikk for å møte Gud.

²¹⁴ Broder, søster, la meg fortelle dere. Det er det eneste. Ikke prøv å tenke Det ut. Ikke prøv å ha langt hår fordi jeg sa det. Ikke prøv å gjør disse tingene bare fordi, i ditt kjød. Ikke prøv å gjør det, bare liksom for å henge med. Men bare vent innfor Herren, inntil Noe dypt inne på innsiden!

²¹⁵ Mange av dere tror at fordi dere har langt hår, så betyr det at dere kommer til Himmelen. Det betyr ikke det. Mange av dem tror, at fordi du er en god, moralsk kvinne kommer du til...?...Det betyr ikke det. Mange av dem tror, at fordi menighetene deres tilhører *denne* og *denne* store gruppen og store teologer. Det betyr ikke det. Skjønner?

²¹⁶ Mange tror at fordi de taler i tunger, så har de Den Hellige Ånd. Det betyr ikke det. Selv om Den Hellig Ånd riktignok taler i tunger. Men inntil den virkelige, ekte Hellige Ånd der inne kommer på linje med ethvert Ord! Hvis Den Hellige Ånd i deg, som får deg til å tale i tunger, ser tilbake der og ikke er enig med resten av Ordet, så er det en feil ånd. Skjønner?

²¹⁷ Den er nødt til å komme fra innsiden, som er Ordet fra begynnelsen. "I begynnelsen av Guds skaperverk," da Gud begynte å skape, bringe deg til eksistens, ser dere. Du begynte der tilbake som en sæd og utviklet deg videre til der du er nå. Og da var dere alle sammen i Kristus. Og så da Kristus døde, døde Han for å gjenløse dere alle sammen. Og du er en del av *dette* Ordet, og hvordan kan... Bibelen, alt sammen av Det! "Bud på bud, regel på regel; litt her, litt der." "Ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel skal slå feil." Hvordan i all verden kan du, som er en del av Ordet, være uenig med resten av Det eller noen slags del av Det?

²¹⁸ Gud velsigne dere. Jeg er over tiden nå. Jeg mente ikke å gjøre dette, å holde på dere så lenge. Lei for at jeg holdt på dere; ikke lei for det jeg sa.

Vi er rett ved enden av noe, venner.

²¹⁹ Alle dere her, antar jeg, er bare medlemmene av menigheten her. Jeg fikk ikke tid til å se hva slags medlemmer som var her. Jeg regner med at alle dere kommer hit fast. La meg fortelle dere noe som skjedde. Kan dere unnvære, la oss si seks minutter til? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

²²⁰ Er pastor herr O. Walker her fra Oregon, som var her den—den søndagen jeg var her? Noen som kjenner til det? Var noe veldig underlig.

221 Jeg kom ned her, det var så mange mennesker til stede, jeg—jeg hadde. . . jeg hadde en haug med personlige samtaler og alle sammen var viktige; deres gutt, barn, ektepar, fyllicker, og—og ulike ting og bare ting som var viktige. Hver eneste en av dem burde blitt snakket med. Jeg klarer ikke gjøre alt det. Og jeg overgir dere til Gud og holder hendene mine over dem i bønn. Jeg sa: “Å Gud, jeg—jeg klarte det ikke. Kom til dem, Herre, gjør. . . Du vet hvordan det skal gjøres. Jeg ber for hver enkelt.”

222 Billy ringte meg. Og jeg kom nettopp inn med broder Banks. Han sa: “Pappa, hvis du. . .”

223 Og, hør her, jeg ser folk kjøre forbi der ute noen ganger i gaten og ser inn. Og jeg ser ut på dem og vinker til dem slik som *det*, og de—de snur nesten hodet bort. Jeg vil ikke at dere skal gjøre det.

224 Her om dagen da de kjøpte det stedet der ute i Tucson som jeg kunne bo i, broder Tony hadde et sted der oppe som han ønsket å kjøpe til meg, for nesten tre eller fire ganger mer enn hva dette stedet koster. Han ønsket til og med å investere en del tusen dollar i det selv. Men den eneste måten du kunne komme inn dit, en portvakt stod der ute. En kjempestor. . . Vel, det er et tilbygg der oppe. Men alle. . . Disse menneskene som bor der, du må ha en skriftelig tillatelse, så ringer denne portvakten deg og hører om det er greit at de kommer inn.

225 Jeg sa: “Kunne du tenke deg, meg, mine brødre og søstre som kommer for å treffe meg, som ønsker å håndhilse på meg og be om Guds velsignelse for meg, kunne du forestille deg at jeg plasserte meg der inne, Tony?”

Sa: “Vel, du har. . .”

226 Jeg sa: “Tony, slik menigheten og alle dem holder på for å hindre folk i å komme,” sa jeg, “det er folk som har planlagt alt de vil jeg skal gjøre.”

227 De, de sier: “Vel, Herren sa til meg. Halleluja! Jeg kommer til å bli rett her. Ære være Gud! Herren sa til meg at du må holde et møte her borte i gruppen vår. Ja, sir, ære være Gud! Gud fortalte meg det. Hvis du ikke gjøre det, broder Branham, er du såvisst frafallen.” Jeg er der inne og prøver å studere, ser dere. Slik er det, ser dere. Og mang en god person blir forhindret i å komme inn, på grunn av det.

228 Akkurat som en mann som er på jakt her ute på en bondegård. En bonde sier: “Kom inn. Du kan jakte.” Og du drar ut der og skyter en av kuene hans; en kanin løper under kua og bare skyter kaninen likevel. Du klatrer over gjerdet, istedenfor å gå til porten og klatre over slik en anstendig mann skulle gjøre; klatre opp på gjerdet og ødelegge det på den måten. Skjønner? Og da sier han: “Jeg skal sette opp plakater her!” Jeg—jeg klandrer ham ikke det minste, ikke det minste.

Vel, hva gjør han? Han forhindrer at den anstendige jegeren kommer inn. Det er alltid på den måten. Det er de onde som forhindrer de gode i å få fordeler. Det er alltid slik.

²²⁹ Nå, men de menneskene er, tusenvis er virkelig trengende og fine mennesker, elskverdige mennesker, fulle av Guds nåde.

²³⁰ Nå, vi har dette, hvordan disse menneskene kommer på den måten. Vi, vi ønsker ikke det, nei.

Men denne mannen kom . . .

²³¹ Billy sa: “Kjør ned nå, med én gang, pappa.” Sa: “Fru Waldorf er her nede med noen mennesker som ligger for døden; må se til dem med det samme.” Og jeg kjørte bort; kom ned her.

²³² Og da jeg kom tilbake, sa de: “Det er ingen her nede utenom en mann som sover på den ene siden der ute, på en pute hver dag, ved siden av bygningen.” Sa: “Han vil at du skal be for ham.”

Jeg sa: “Ja vel.” Sa: “Jeg skal ta ham inn.” Jeg kom inn.

²³³ Der stod det, tror jeg, en Cadillac bak her i bakgrunnen eller en slags stor bil. Jeg kjørte inn, ble . . . Og den mannen sa: “God dag.” Han kjente meg ikke.

²³⁴ Og jeg gikk inn. Og søster Waldorf, stakkars dame, kom inn. Dere vet, hun ble . . .

²³⁵ Dere kjenner til tilfellet hennes, ikke sant? Ser dere, hun hadde kreft; døde i bønnekøen rundt en time før jeg kom til henne. Legen hennes kom, viste . . . Det er omtrent atten år siden, kreft i hjertet, ser dere og hun lever i dag. Og hun lever nede i Arkansas nå.

²³⁶ Og hun var i Phoenix da. Og hun sa: “Broder Willie, jeg mislikte sterkt å komme inn på denne måten, men,” sa, “jeg hadde ikke noe sted å være. De . . . De sa denne pa . . . denne kvinnen kom til å dø. Åh, broder Willie!”

²³⁷ Sa: “Jeg ønsket å ha med meg en liten offergave, broder Willie,” sa, “men jeg var ikke stand til det. Men jeg hermetiserte litt bjørnebær-gele.”

²³⁸ Åh, da jeg gikk opp dit og så de små glassene med gele hun hadde med der hun satt, jeg . . . så det for hellig ut for meg til å spise. Skjønner? Den kjære lille, gamle damen, rundt sytti år gammel. Jeg sa: “Søster Hattie . . .” Jeg—jeg kunne ikke si nei. Nei. Jesus så den enken som la ned tre pennier og Han—Han—Han lot henne være. Skjønner? Nei. Gud vil lønne henne for det. Ja.

²³⁹ Og så helbredet Herren kvinnen, helbredet alt hun hadde, åpenbarte for pastoren hennes hva han, hun, hadde i tankene sine, hva han skulle gjøre, en annen ting. Og, åh, de gikk ropende ut alle sammen.

²⁴⁰ Så løp Billy inn. Han sa: “Pappa, den mannen er borte. Jeg kan ikke . . .”

Jeg sa: “Hvem er der ute i bilen?”

241 “Åh,” sa han, “en eller annen kar fra Oregon, sa han har hatt en slags drøm. Og jeg sa til ham: ‘Jeg vil ikke gi deg noe falskt håp. Det er tre hundre her som venter nå.’” Og sa: “Og jeg sa til ham: ‘Bare skriv ned drømmen.’ Sa: ‘Jeg har en stabel med dem her inne så høy, uansett og jeg bare legger den sammen med det.’”

Jeg sa: “Før ham inn. Gi ham fem minutter.”

242 Vel, så snart mannen gikk inn, fem minutter? Han sa: “Jeg er pastor Walker,” tror jeg navnet hans var, “fra Oregon.” Jeg tror han er i en eller annen slags denominasjon, jeg vet ikke, presbyterianer, presbyterianer et eller annet.

243 Han sa: “Jeg traff deg for rundt tjue år siden. Jeg kom ned til Grants Pass der du . . .” Ikke Grants Pass, men jeg husker ikke navnet på stedet. “Der,” sa, “hele landet, overskrifter i avisen hver morgen.” Sa: “Alle visste om det.” Sa: “Jeg kunne ikke engang komme til bygningen der du var, men jeg så at du gikk bort. Og en dag på gaten gikk jeg bort,” sa, “fire eller fem menn rundt deg og jeg håndhilste på deg. Og du . . . Jeg fortalte deg at jeg var broder Walker og du fortalte meg hvem du var.” Sa: “Vi vekslet et par ord og deretter skubbet tre eller fire menn som var med deg videre.” Han sa: “Jeg var ikke din kritiker og jeg var ikke for deg.” Han sa: “Jeg forstod ganske enkelt ikke.”

244 Han sa: “Det fortsatte på den måten i noen få år og etter en stund,” sa, “jeg . . . ba en mann meg om å komme å høre på noen lydbånd, for omtrent tre år siden.” Og sa: “Mannen spilte lydbåndene. Og da han gjorde det,” sa han, “hørte jeg ham snakke.” Og sa: “Denne mannen trodde at du var en—en profet. Jeg sa, jeg sa til mannen, ‘Jeg skjønner ikke de tingene; kanskje det for alt jeg vet.’”

245 Videre sa han: “Så flyttet en annen mann til byen vår, hadde et møte og jeg møtte ham. Og han sa: ‘Jeg er Guds profet for denne tid.’”

246 Han sa: “‘Hvor mange er det av dere, i alle fall?’ Sa: ‘Jeg—jeg—jeg hører at en mann her nede som lytter til lydbånd sier: ‘William Branham, østpå, var en profet for tiden’ og slike ting.’”

247 Han sa: “Denne mannen . . .” Jeg skal ikke nevne navnet hans, for det passer seg ikke her, ser dere. “Og han sa: ‘Jeg kjenner William Branham,’ sa, ‘men han er fullstendig på villspor i sin Lære.’ Sa: ‘Han er ikke pinsevev; han tror ikke på det første beviset.’ Og sa: ‘For det andre sier han at det er store og små profeter. Det finnes ikke noe slikt.’ Sa: ‘Du er en profet eller ikke en profet og det er alt.’”

248 Han sa: “‘Vel, mister, jeg er . . . vil ikke krangle med deg om det. Jeg bare sa jeg hørte denne mannen si at denne mannen, William Branham . . . og at denne mannen hevdet at han var en profet.’” Sa: “‘Jeg bare lurte på hvor mange det var.’”

249 “Han sa: ‘Men jeg vil at du skal vite dette. Jeg er denne tids profet.’”

250 Han sa: “‘Vel, sier du det?’” Sa: “‘Herren velsigne deg og være med deg.’”

251 Han fortsatte videre, brydde seg ikke noe om det. Og sa han begynte med en serie på tre eller fire møter iblant sine brødre. Og han gikk ned til postkontoret og sa: “Ikke—ikke endre posten min. La den være her inntil jeg kommer tilbake om rundt fire eller fem dager.”

252 “Ja vel,” sa de. De satte en etikett der oppe om å ikke ettersende den.

Han dro i vei og besøkte datteren sin.

253 Og på vei ut stoppet han—han i en menighet. Og han hadde den kveldens møte. Neste morgen sa han at han kom til å tenke “Gå og hent morgenposten.” Og da han gjorde det, hadde ett brev sneket seg med fra postkontoret og kommet til datteren hans; sendt til datteren hans der med morgenposten.

254 Og han åpnet det opp. Og sa det var en mann, herr Hildebrandt, som er en venn av meg, som var den mannen som hadde spilt lydbåndene. Sa herr Hildebrandt hadde en beskjed fra Roy Borders (og det er én av møtelederne, vet dere), om at jeg skulle holde et møte her fra den 28. til den første, og bør komme tilbake og se selv.

255 Han sa: “Nå, hør her, de karene prøver å dra meg inn i noe slikt!” Skjønner? Og han bare knipset brevet over i søppelkurven og fortsatte videre, ser dere, på den måten. Gikk inn igjen og holdt møtet den kvelden. Og neste morgen. . .

256 Så tok han seg til hjertet og begynte å gråte rett der i rommet.

257 Han sa: “Herr Branham, jeg innser at jeg må stå fremfor Gud.” Han sa: “Jeg vet ikke om jeg sov eller hva som skjedde.” Han sa: “Jeg drømte. Jeg vil si at jeg sov og at jeg drømte.”

258 Sa: “Jeg så for meg sønnen min på et marked, som stakk hånden sin ned i en—en sekk.” Og sa: “Da han gjorde det, var det en sekk med epler og alle sammen veltet overende.” Sa: “Da jeg gikk for å plukke dem opp, var det bare grønne epler som det var tatt ett bitt av.” Sa: “Jeg plukket dem opp, la dem tilbake i sekken.” Sa: “Noen av dem rullet ut og rullet ned og under. . . på gresset, derfor gikk jeg for å prøve å få tak i dem.” Og sa: “De rullet under et av disse kjettingjerdene. Og det var en stor motorvei som gikk der. Jeg kikket tilbake østover og,” sa han, “kjettingen var heftet fast i en—en stor klippe tilbake i øst. Og jeg gikk tilbake dit og tenkte jeg ville slippe ned denne kjettingen, og så gå over og få tak i eplene for mannen.” Sa: “Jeg begynte å slippe ned kjettingen.”

²⁵⁹ Sa: "En røst rystet hele jorden." Sa: "Jorden ristet under føttene mine." Og sa: "Etter at den stoppet å riste, hørte jeg en røst." Som sa: "Broder Branham, det var din røst," sa, "jeg visste; det var noe som sa det." Sa—sa: "Den sa: 'Jeg vil ri denne stien én gang til!'"

²⁶⁰ Og sa: "Jeg begynte å se oppover klippen slik som *dette* og kikket inn gjennom skyene. Og langt der oppe stod du på en klippe som strakte seg fra øst til vest, i en spiss form slik som *det*, som en pyramide som gikk herfra mot øst, og," sa, "der var du på en hest som jeg aldri har sett maken til i mitt liv; stor, hvit hest, hvit man som hang nedover." Og sa: "Du var kledd som en indianerhøvding med alle tingene som indianere bruker." Sa: "Han hadde en brystplate; slike armbånd på armene og helt ned på den måten." Sa: "Du hadde hendene dine oppe slik som *det*." Og sa: "Hesten stod der som en militær-hest, spankulerte stolt slik som *dette*," jeg stod stille. Og sa: "Du trakk i tøylenes og red avgårde mot vest."

²⁶¹ Sa: "Jeg kikket ned der og der var det en masse vitenskapsmenn." Og neste morgen... Det var lørdag. Neste morgen talte jeg om vitenskapsmenn, vet dere, som er av djevelen. Og sa: "Vitenskapsmenn der helte ting ned i reagensrør og blandet det." Sa: "Du stoppet hesten, løftet opp hendene dine igjen og ropte: 'Jeg vil ri denne stien én gang til!'" Og sa: "Hele jorden ristet. Folket ristet," sa, "så opp og kikket på hverandre slik som *det* og kikket opp på deg. De bare trakk på skuldrene og fortsatte videre med sin vitenskapelige forskning." Og sa: "Du begynte å gå mot vest."

²⁶² "Og da det skjedde," sa, "så jeg denne mannen som kalte seg en profet, vet du," sa, "han kom opp på en hest som var blandet med hvit og svart sammen." Og sa: "Han kom opp bak denne kjempestore hesten." Sa: "Det var," sa, "langt oppe over skyene og veien var ikke mer enn cirka *så* bred." Og sa: "Den hesten bare danset, vinden blåste i fjærene og alt på—på drakten din," og sa, "og det blåste i hestens man og hale. En stor mesterhest, stor hvit hest, som gikk rett på linje." Og sa—sa: "Denne fyren red opp bak deg, kom fra Canada," og mannen bor i Canada. Og han sa: "Kom tilbake og," sa, "han tok den lille hesten sin og prøvde å få hesten din av veien; snudde den rundt; fikk hoftene dens til å slå mot..." Sa: "Det rikket ikke den store hesten; han bare fortsatte å trave."

²⁶³ Sa: "Så, med ett," sa, "snudde du deg rundt." Sa: "Det var tredje gang du hadde snakket, men andre gang du sa 'Jeg skal ri.'" Og sa: "Du snakket ikke som du pleide. Du befalte." Sa: "Du snudde deg rundt og kalte mannen ved navn og sa: 'Kom deg vekk herfra! Du vet at ingen mann kan ri denne veien her uten at Gud har bestemt at han skal gjøre det. Kom deg bort herfra!'"

264 Og sa: “Mannen snudde seg rundt.” Og sa: “Mannen har skrevet brev til meg.” Og sa: “Over hestens hofter,” den svarte og grå og blandet sammen, sa: “over hestens hofter var navnet hans skrevet, signaturen, helt nøyaktig som på brevene hans. Og han red bort mot nord.”

265 Sa: “Deretter fortsatte du videre nedover; den store hesten snudde seg rundt, så langt vest du kunne komme.” Sa: “Du stod og løftet hendene dine opp slik som *det*.” Så begynte han å gråte. Sa: “Broder Branham, å se den hesten stå der; alt det krigsutstyret og alt det der og,” sa, “brystplaten og alt skinte.” Sa: “Du holdt hendene dine løftet en liten stund.” Og sa: “Du kikket nedover igjen, plukket opp tøyene og sa: ‘Jeg vil ri denne stien bare én gang til!’” Sa: “Hele jorden ristet fram og tilbake slik som *det*.” Og sa: “Det var ikke noe mer liv igjen i meg; jeg bare falt ned ved siden av klippen. Så våknet jeg.”

Sa: “Hva betyr det, sir?”

Jeg sa: “Jeg vet ikke.”

266 Neste morgen... Junior Jackson, som drømte om pyramiden, vet dere, da jeg reiste til vesten. Husker dere det? Han ringte meg, en måned eller to før det. Han hadde en drøm som brant; han måtte fortelle meg den. Og jeg sa: “Billy. . .”

267 Det var omtrent tjue som stod der ute. Han sa: “Junior Jackson, der nede, sa han måtte fortelle deg den drømmen.”

Jeg sa: “Send ham inn om cirka fem minutter.”

268 Han hadde med seg sin kone inn og han sa, som et vitne. Han sa: “Jeg drømte, broder Branham, at jeg om min kone var ute og red.” Og sa: “Jeg så østover og jeg så noe som lignet en flekk, slik som en av dem flygende tallerkenene.”

269 Ser dere, verden vet ikke hva det er, vet dere. Dere vet det er i gang. Vi vet hva det er. Skjønner? Vi vet det er undersøkende Domsengler, ser dere. Og hvordan i Pentagon og alt, om hvordan det kommer rett ned; og intelligensen, hvordan de kan [Broder Branham knipser i fingeren én gang—Red.] forsvinne som et lyn og bli borte, dra ifra alt de har. Ser dere, de forstår ikke hva det er, ser dere. La dem tro hva de vil. De kaller det flygende tallerkener eller noe sånt. De vet ikke, ser dere.

270 Sa: “Og jeg så det komme og jeg fulgte med på det. Og hva det var, det var en mann på en hest.” Og sa: “Han kom med lynets hastighet.” Sa: “Jeg så at han kom til å komme ned foran meg. Og jeg stoppet bilen min, hoppet ut. Da jeg gjorde det,” sa, “bilen. . . stod hesten på veien, en stor, hvit militær-hest som spankulerte stolt.” Det er Ordet, selvfølgelig, vet dere, som å spankulere stolt.

271 Sa: “Det var en mann som satt oppå.” Sa: “Han—han var kledd i en western-drakt; var ikke en cowboy, men,” sa, “så ut som en sjef over skogvoktere eller noe.” Ser dere, all

hans autoritet som sjef fra vesten; indianerne over indianere; skogvoktere over, ser dere. Og sa: "Mannen hadde hatten sin trukket nedover og hadde... så til siden." Og sa: "Da han snudde seg til siden," sa, "var det deg, broder Branham." Sa: "Du snakket ikke som du pleide. Du sa: 'Junior!'" Ropte på ham tre ganger. "Og sa: 'Jeg skal si deg hva du skal gjøre.'" Og sa: "Så trakk du opp tøylene på denne hesten. Du gjorde tre lange byks og tok av mot himmelen, og du forsvant mot vest."

²⁷² Han sa: "Bare et øyeblikk kikket jeg rundt og så kom en hest som var mindre enn den, av samme rase, men mindre og stod der." Sa: "Jeg gikk rundt, sa: 'Han må ha sendt denne tilbake til meg.'" Sa: "Jeg satte meg opp på den." (Junior har ridd litt også. Han sa: "Vet du hvordan salen din passer til deg, broder Branham, stigbøylene og alt?") Sa: "Jeg tenkte, 'Vel, denne passer helt perfekt til meg.' Så tok jeg opp tøylene og satte av gårde gjennom luften." Sa: "Jeg trakk i tøylene og stoppet den, snudde den rundt og dro tilbake. Skjønner? Da jeg kom tilbake," sa, "stoppet jeg hesten, gikk ned, snakket med kona. Hesten var borte." Og han...?...

²⁷³ Og så, i forgårs for tre dager siden kom Leo Mercier, kom ned med nøyaktig den samme drømmen, uten å vite noe om det; om å prøve å pare en stor, hvit hingst med en svart hoppe og de klarte ikke å gjøre det; nervøs. Sa jeg gikk bort dit og sa: "Leo," og fortalte ham hva jeg gjorde. Jeg vil ikke si det her, ser dere, men jeg fortalte ham hva jeg gjorde. "Sa: 'Forstår du ikke? Nå, for å skjønne dette; jeg visste ikke at Ed Dalton hadde en svigersønn og svigersønnen hadde en hund med dette navnet. Du vil vite, Leo, at du drømmer. Men, når du våkner, husk det!'" Og sa: "Jeg har aldri hørt en slik befaling."

²⁷⁴ Omtrent på det tidspunktet, kom Roy Roberson inn, sa: "Broder Branham, husker du der tilbake før du forlot menigheten den første gangen? Vi var... Jeg så deg sitte slik som i Palestina. Vi satt alle sammen, styret og alt, slik som ved Herrens nattverdsbord og deretter snakket du. Og du... Han var ikke sikker på hva du snakket om." Sa: "En hvit sky kom ned og tok deg, bar deg bort." Hvor mange husker drømmen til broder Roy? Og sa: "Den hvite skyen bar deg bort," og sa, "så ble du borte. Jeg gikk gjennom gatene og ropte og gråt."

²⁷⁵ Da jeg kom opp hit og så den lille, forkrøplede armen, som han hadde, og dette som han hadde å fortelle. Han slapp ned raken og begynte å gråte da han så meg komme opp dit. Jeg hadde ikke truffet ham, så han fortalte meg drømmen. Og han sa... Og han rakte. Jeg sa...

²⁷⁶ "Og—og du forsvant bort." Sa: "Jeg gikk gjennom gatene, overalt for å prøve å finne deg. Jeg kunne ikke finne deg noe sted. Jeg ropte: 'Åh, broder Branham, ikke dra!'" Sa: "En hvit

sky kom inn og tok deg og bar deg bort fra oss mot vest.” Det var før pyramiden og alt annet. Sa: “Bar deg mot vest. Og jeg gråt og gikk gjennom gatene.”

277 Sa: “Etter en stund gikk jeg og satte meg ved bordet. Jeg kom til å se opp dit mot enden av bordet.” Sa: “Jeg kunne se at så mye av deg var snøhvitt.” Sa: “Du stod der.” Og sa: “Du talte med autoritet. Det var ingen tvil om det.” Sa: “Alle sammen forstod nøyaktig hva du sa.”

278 Åh, min broder, søster, nå, hver enkelt av dere er klar over, og jeg vet hva det betyr. Skjønner?

279 Bare vær på vakt! Hold deg nær til Kristus. La meg advare deg nå, som en forkynner av Evangeliet, om dette. Ikke godta noe tøv. Ikke innbill deg noe. Bli rett der inntil denne innsiden av innsiden er forankret til Ordet, at du står rett i Kristus fordi det er det eneste som vil . . . Fordi vi er i den mest forførelseriske tidsalderen som vi noen gang har levd i. “Den ville forføre selv de Utvalgte hvis det var mulig,” fordi de har salvelse, de kan gjøre hva som helst som resten av dem.

280 Rens opp i livene deres. Betal gjelden deres. “Bli ingen noe skyldig,” sa Jesus. Nå, nå, jeg mener slik som husleien og slikt, du må gjøre det. Få orden på alle ting. Få alt rett. Gjør deg rede. Gjør deg rede. Husk, i Herrens Navn, noe er på nippet til å skje.

281 Jeg skal gå opp i fjellene denne uken, ikke akkurat for å jakte på ekorn; det er klart jeg liker å jakte på ekorn. Men jeg drar ut dit for denne hensikten og sier: “Å Gud, jeg vet ikke hvilken vei jeg skal gå og jeg vil ikke gå glipp av dette. Hjelp meg.”

282 Be for meg. Vil dere gjøre det? Jeg vil be for dere. Jeg håper ved Guds nåde at jeg møter hver eneste en av dere og vi møtes i et bedre Land enn dette her.

283 Og hva kommer vi hit for? Hva gjør vi? Kommer vi hit for å spille et spill? Kommer vi hit, for å møtes som en losje? Det vil si, Kristus kan ikke komme for Menigheten er fullkommen rett. Han venter på oss. Jeg tror vi er ved enden.

284 Se på i California. Se på opptøyene. Se på de nitten menneskene som ble drept på grunn av rasen. Fortalte jeg dere ikke her for ikke lenge siden at denne Martin Luther King ville lede sitt folk til en massakre? Hvor mange husker det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Det er ikke de fargede menneskene; det er lederne som hisser dem opp. Det er ikke integrasjon, segregasjon og hva enn de vil kalle det; det er djevelen. Det er riktig. Ikke bare med de hvite, fargede; dette er alle sammen. Det er djevelen.

285 Menneskets åndsevner og fornuft er ødelagt. Det er intet håp. Det er håpløst. Hele greia er et sår i forråtnelse. Menneskets sjelsevner; de kan ikke ta avgjørelser.

²⁸⁶ Jeg er ingen politiker. Jeg er ikke det, verken Demokrat eller Republikaner. De er skitne alle sammen. Jeg er for ett Rike og det er Jesu Kristi Rike. Det er alt. Men hvor i verden har du noen gang sett en haug med nikkedukker slik vi har her oppe nå, som den gruppen fra Texas som vi har der inne? "Ja," sier de, "hva enn folket vil ha! Hvis de vil ha kommunisme, vil vi gi dem kommunisme. Hvis de vil ha integrering, vil vi gi dem integrering. Vil ha segregering, vi gir hva som helst." Gjorde det... Hvor er mannen?

²⁸⁷ Å Gud! Det er som talerstolen. Hvor er mannen, en mann som er mann, som står for et prinsipp? Hvor er kvinner som står for et prinsipp? Hvor er en menighet som står for et prinsipp? Jeg har ikke det minste til overs for en kraftløs ånd som gir etter og går på kompromiss. En kvinne er en kvinne, la henne være dame. Hvis en mann er en mann, la ham være mann.

²⁸⁸ Hvis han er en president... Hvor er våre John Quincy Adams'er? Hvor er våre Abraham Lincoln'er, menn med prinsipper? Hvor er vår Patrick Henry, som sa: "Gi meg frihet eller gi meg død"?

²⁸⁹ Hvor er en mann som står for det som er rett? Hvor er mannen som ikke er redd for å tale ut? Uansett om hele verden er imot ham, tale ut for det som er rett; og stå for det og dø for det. Hvor er vår Arnold von Winkelried igjen i dag? Hvor er menn med integritet? Hvor er menn med ånd? De er så kraftløse og falske inntil de ikke vet hvor de står.

²⁹⁰ Gud, la meg stå med prinsippene til én Mann, som en forkynner, Ordet til Jesus Kristus. "For himmel og jord skal forgå, men Det vil aldri forgå. På denne Klippe vil Jeg bygge Min Menighet; helvetes porter skal ikke seire over den."

La oss stå.

Velsignet er de bånd som binder
Våre hjerter i kristen kjærlighet;
Felleskapet av beslektede sinn
Er slik det er Ovenfor.

Nå, ta hverandre i hendene.

Når vi skilles fra hverandre,
Gir det oss indre smerte;
Men vi skal likevel være forenet i hjerte,
Og håper å møtes igjen.

Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!
Inntil vi møtes ved Jesu føtter;
Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!

Gud være med deg inntil vi møtes igjen!

²⁹¹ La oss bøye våre hoder nå mens broder Neville avslutter for oss med en bønn.

²⁹² Vær tilbake i kveld, nå. Vi forventer et mektig møte i kveld her på tabernaklet. Gud velsigne dere. Og be for meg; jeg vil be for dere.

²⁹³ Ikke tro at jeg er en fanatiker, venner. Ikke tro at jeg prøver å dytte noe på dere. Jeg elsker dere. Og jeg har ett prinsipp, det er Bibelen. Ikke ett Ord kan bli tatt fra Den. Ikke ett ord kan bli lagt til Den. Og jeg tror Den slik Den er skrevet.

²⁹⁴ La oss bøye våre hoder nå og vår trofaste, gode pastor avslutter for forsamlingen. Gud velsigne deg, broder Neville. 🙏

OG VET DET IKKE NOR65-0815

(And Knoweth It Not)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk søndags morgen, den 15. august, 1965, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org